

Technická univerzita v Liberci
FAKULTA PŘÍRODOVĚDNĚ-HUMANITNÍ A PEDAGOGICKÁ

Katedra: Historie

Studijní program: Specializace v pedagogice

Studijní obor Historie se zaměřením na vzdělání

(kombinace): Tělesná výchova a sport se zaměřením na vzdělání

Historie a význam hokeje pro město Litvínov v 60.–70. letech 20. století

The History and the Importance of Ice Hockey in Litvínov in the 1960s and 1970s

Bakalářská práce: 2010–FP–KHI–025

Autor:

Podpis:

Matěj Hejda

_____

Adresa:

Zdibská 27, 182 00, Praha 8

Vedoucí práce: Doc. PhDr. Martin Kovář, Ph.D.

Konzultant: PhDr. Stanislav Tumis, M.A., Ph.D.

Počet stran	grafů	obrázků	tabulek	pramenů	příloh
78	0	8	0	30	8

V Liberci dne: 30. 7. 2010

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
FAKULTA PŘÍRODOVĚDNĚ-HUMANITNÍ A PEDAGOGICKÁ
Katedra historie

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE
(pro bakalářský studijní program)

pro (kandidát):   Matěje H e j d u

adresa: Zdibská 27, Praha 8, Kobylisy, 182 00

studijní obor (kombinace):   Historie se zaměřením na vzdělání,
Tělesná výchova se zaměřením na vzdělání

Název BP: **Historie a význam hokeje pro město Litvínov v 60.-70. letech 20. století**

Název BP v angličtině: **The History and Importance of Ice Hockey in the City of Litvínov in the 1960s and 1970s**

Vedoucí práce: Doc. PhDr. Martin Kovář, Ph.D.

Konzultant: PhDr. Stanislav Tumis, M.A., Ph.D.

Termín odevzdání: 30. dubna 2010

Poznámka: Podmínky pro zadání práce jsou k nahlédnutí na katedrách. Katedry rovněž formulují podrobnosti zadání. Zásady pro zpracování BP jsou k dispozici ve dvou verzích (stručné, resp. metodické pokyny) na katedrách a na Děkanátě Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické TU v Liberci.

V Liberci dne 15. 4. 2009

---

děkan

---

vedoucí katedry

Převzal (kandidát): _____

Datum: _____ Podpis: _____

Název BP: HISTORIE A VÝZNAM HOKEJE PRO MĚSTO LITVÍN OV V 60.-
70. LETECH 20. STOLETÍ

Vedoucí práce: Doc. PhDr. Martin Kovář, Ph.D.

Cíl: Student bude analyzovat historii litvínovského hokeje od počátků, se zaměřením na 60-70. léta ve 20. století. Vliv hokeje na obyvatelstvo města Litvínov jak z pohledu obecného, tak konkrétních osob. Analyzovat paralelu mezi hokejem, městem a chemickými závody.

Požadavky: Návštěva archivu města Litvínov, návštěva archivu HC Litvínov, konzultace s odborníky na litvínovský hokej.

Metody: Analytická, orální, interpretační

Literatura: ULRYCH, Josef, *Hokejisti a králíci aneb lehký průřez druhou polovinou 20. století*, Litvínov 2006, ISBN 80-73-82-001-3
VLK, Gustav – GUT, Karel, *Zlatá kniha hokeje. Z dějin československého ledního hokeje*, Praha 1978,
STRÁNSKÝ, Jiří – ONDROUŠEK, Kamil, *Historie československého a českého hokeje 1908-1999*, Praha 1999,
HOLÝ, Josef – VRBA, Jan. *Ivane, dej gól*, Praha 1994, ISBN
HLINKOVÁ, Květa – FORMÁČKOVÁ, Marie, *Můj život s Ivanem*, Praha 2000, ISBN
Kronika města Litvínov [online]. 1999 [cit. 2009-04-16]. Dostupný z WWW: <http://www.mulitvinov.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.aspx?id_org=8604&id_dokumenty=420164>.
LEDNÍ HOKEJ TJ CHZ ČSSP LITVÍN OV - 20 LET I. LIGY V LITVÍNOVĚ. In HOLÝ, Josef, GLASER, Miloš, GLASEROVÁ, Jaroslava. LEDNÍ HOKEJ TJ CHZ ČSSP LITVÍN OV . Litvínov: [s.n.], 1978. s. 43.
NOVOTNÝ, Vladimír. 40 LET NEJVYŠŠÍ HOKEJOVÉ SOUTĚŽĚ V LITVÍNOVĚ. In BREJK EXTRA. Litvínov : [s.n.], 1998.
KIRCHNER, Jaroslav, RUŽIČKA, Vladimír. Vladimír Růžička: Příběh hokejové legendy. Praha: Nakl. Ing. Miroslav Zukal-ZEMS, 2003. 216 s

Prohlášení

Byl jsem seznámen s tím, že na mou bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, zejména § 60 – školní dílo.

Beru na vědomí, že Technická univerzita v Liberci (TUL) nezasahuje do mých autorských práv užitím mé bakalářské práce pro vnitřní potřebu TUL.

Užiji-li bakalářskou práci nebo poskytnu-li licenci k jejímu využití, jsem si vědom povinnosti informovat o této skutečnosti TUL; v tomto případě má TUL právo ode mne požadovat úhradu nákladů, které vynaložila na vytvoření díla, až do jejich skutečné výše.

Bakalářskou práci jsem vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury a na základě konzultací s vedoucím bakalářské práce a konzultantem.

V Liberci dne:

Matěj Hejda

Poděkování

Tímto děkuji vedoucímu práce doc. PhDr. Martinu Kovářovi, Ph.D. za pomoc při psaní bakalářské práce. Dále bych rád poděkoval kronikáři města Litvínov panu Václavu Novotnému za poskytnutí zajímavých materiálů a informací k mé práci. V neposlední řadě pak děkuji všem osobám spojeným s litvínovským hokejovým klubem, s nimiž jsem se při psaní práce setkal.

Anotace

Hlavním cílem práce je analýza historie litvínovského hokeje od jeho počátků s důrazem na 60. a 70. léta 20. století. Zaměřil jsem se na zrod hokeje na Litvínovsku v tamějším Sokole za tzv. První republiky a na vznik oddílu po druhé světové válce. Zmapoval jsem počátky litvínovského klubu pod názvem Stalinovy závody a jeho cestu ze severozápadní župy ledního hokeje až po první ligu. Dále jsem analyzoval prvních dvacet let klubu v nejvyšší hokejové soutěži a zaměřil jsem se na hokejovou kariéru několika litvínovských legendárních hráčů. Neopomenul jsem ani význam výstavby hokejového stadionu ve městě pro rozvoj sportu v regionu. V závěru se zmiňuji o vlivu litvínovské hokejové školy na úspěchy československé a později i české reprezentace ve druhé polovině 90. let. V průběhu tvorby bakalářské práce jsem studoval v archivu klubu HC Benzina Litvínov a v archivu Chemických závodů v Záluží. Prostudoval jsem rovněž dostupnou literaturu a setkal se s řadou osobností, pohybujících se v litvínovském hokejovém prostředí. Výsledkem je příspěvek k historii klubu v daném období, který může posloužit lepší orientaci v tématu.

Annotation

The thesis' main objective has been to analyze the history of ice-hockey in the city of Litvínov since its beginnings, with emphasis on the 1960's and the 1970's. I focused on the very birth of the ice-hockey tradition in the Litvínov region at the Sokol during so called Czechoslovak First Republic and on the foundation of a regular ice-hockey club after the Second World War. I examined the first years of the club, then called Stalinovy závody, and its rise from the north-western regional competition all the way to the National league. I also analyzed the first twenty years of the Litvínov ice-hockey club in the top league with an accent on the careers of several legendary players. I also considered the aspects of the construction of an ice-hockey stadium in the city and its importance for the development of sports activities in the whole region. In the end I mention the influence of the Litvínov ice-hockey school on the Czechoslovak and later Czech National Team and on its success in the second half of the 1990's. I have researched the archives of the ice-hockey club HC Benzina Litvínov and of a chemical plant Chemické závody Záluží during the writing of my thesis. I have also thoroughly read up available literature on the topic and I have met with many important figures of

the Litvínov ice-hockey. The result is a complex review of the history of the club during the given period of time, which contributes to a better understanding of the topic.

Die Annotation

Das Hauptziel meiner Arbeit ist die Analyse der Geschichte des Eishockeys in der Stadt Litvínov von seinen Anfängen, mit dem Akzent auf die 60er und 70er Jahre des 20. Jahrhunderts. Ich beschäftige mich mit den Anfängen des Eishockeys im Litvínov-Gebiet im dortigen Turnverein Sokol während der Ersten Republik und mit der Gründung des Eishockeyclubs nach dem Zweiten Weltkrieg. Ich analysiere die ersten Jahre dieser Organisation, die damals Stalinovy závody hieß, und ihren Weg vom Regionalwettbewerb im Nordwest Gau in die National Eishockey Liga. Weiter analysiere ich die ersten zwanzig Jahre in der höchsten Spielklasse; der Akzent lege ich dabei auch auf die Karriere einiger legendären Eishockeyspieler von Litvínov. Gleichzeitig richte ich meine Aufmerksamkeit auf die Aufbau des Stadions in der Stadt und seine Bedeutung für die Sportentwicklung im ganzen Gebiet. Zum Schluss erwähne ich den Einfluss der Litvínov-Eishockeyschule auf die tschechoslowakische (und später tschechische) national Mannschaft und ihre Erfolge in der zweiten Hälfte der 90er Jahre des 20. Jahrhunderts. Ich erforschte Quellen im Archiv des Eishockeyclubs HC Benzina Litvínov und im Archiv der Chemischen Werke in Záluží. Ich studierte auch die zugängliche Literatur und traf viele Personen aus dem Litvínov Eis Hockey Bereich. Das Ergebnis ist ein Beitrag zur Geschichte des Eishockeyclubs im erwähnten Zeitraum, der zur besseren Orientierung in diesem Thema dienen kann.

Klíčová slova

Litvínov, hokej, Ivan Hlinka, československá reprezentace, mužstvo

Key Words

The city of Litvínov, hockey, Ivan Hlinka, The Czechoslovakian team

Stichworte

Die Stadt Litvínov, das Hockey, Ivan Hlinka, das tschechoslowakische Team

Obsah

0	Úvod.....	9
1	Počátky hokeje na Litvínovsku	11
1.1	Vznik klubu SK Stalinovy závody Horní Litvínov	15
2	Litvínovský hokejový klub v první lize	22
3	Ivan Hlinka – významná osobnost litvínovského hokeje.....	28
3.1	Hlinkova hokejová kariéra aneb průřez 70. léty litvínovského hokeje ...	29
3.2	Hlinkovo hráčské působení v zahraničí	42
3.3	Hlinka trenérem.....	44
4	Historie Zimního stadionu Ivana Hlinky	49
5	Další litvínovské legendy	56
5.1	Miroslav Kluc	56
5.2	Jiří Bubla	60
6	Litvínovská mládež	65
6.1	Litvínovské Nagano	67
7	Závěr	70
8	Použitá literatura.....	71
9	Seznam příloh.....	74

0 Úvod

Bakalářská práce pojednává o historii litvínovského hokejového klubu s důrazem na první desítky let jeho existence. Jsou zde zachyceny úplné počátky tohoto zimního sportu na Litvínovsku v tamějším Sokole. Hlavním cílem práce je chronologicky zmapovat historii oddílu a, případně, jej představit širší veřejnosti. Důraz je kladen na vytyčení důležitých mezníků v historii hokeje na Litvínovsku.

V úvodní kapitole je zachyceno seznámení obyvatel Horního Litvínova s bruslařským náčiním, které do kraje přivezli Nizozemci, první zmínky o ledním hokeji v oblasti v meziválečném období a, v poslední řadě, analýza založení oddílu a jeho těžké začátky v nižších soutěžích. Druhá část pojednává o klubovém postupu do nejvyšší soutěže a jeho prvních letech mezi československou hokejovou elitou. Třetí kapitola je pokusem o analýzu hráčské kariéry největší osobnosti litvínovského hokeje Ivana Hlinky a zároveň dění v klubu v 70. letech 20. století. Jsou zde zachyceny hráčské úspěchy Ivana Hlinky, jak na klubové scéně, tak jako dlouholetého člena reprezentačního mužstva Československa. Závěrem nechybí ani jeho úspěchy s českou hokejovou reprezentací, které z něj činí jednoho z nejúspěšnějších trenérů novodobé historie naší země. Další část se zabývá výstavbou zimního stadionu, která velkou měrou ovlivnila rozvoj ledního hokeje v oblasti. Dále popisuje jeho postupné rekonstrukce a různé využití pro okolní veřejnost. Předposlední kapitola je zaměřena na dvě významné litvínovské legendy různých generací, Miroslava Kluce a Jiřího Bublu. Závěrečná část analyzuje dřívější výchovu mládeže v klubu a zachycuje podíl litvínovských odchovanců na úspěchy československého a později českého hokeje.

O tématu bylo vydáno několik publikací, z nichž jsem čerpal. První z nich je rozsáhlá knížka *Černá žlutá*, kterou klub vydal k šedesátému výročí od svého založení. V první části je rejstřík všech hráčů, kteří kdy oblékli černožlutý dres. Druhá popisuje sezonu po sezoně od založení klubu až po ročník 2004/2005. V publikaci je řada ukázek, které jsem interpretoval ve své práci. Dále mi posloužila k časté kontrole různých statistik a jiných informací. Druhá publikace s názvem *Kapitoly z dějin litvínovského hokeje* je od dlouholetého pracovníka klubu a sportovního novináře Josefa Holého. Kniha pojednává o počátcích hokeje na Litvínovsku a o stěžejních

momentech v historii klubu. Nechybí zde ani odkaz na desítku hráčských a funkcionářských osobností oddílu a řadu dalších informací. Publikace mi posloužila hlavně ke zkompletování první kapitoly, a také řadou informací k části o výstavbě zimního stadionu. Ve třetí publikaci *Ivane, dej gól!* od téhož autora, je vyličení hráčského i trenérského života Ivana Hlinky. Monografie mi pomohla při vypracování kapitoly o Ivanu Hlinkovi a o další legendě litvínovského hokeje Jiřím Bublovi.

Kromě toho jsem prostudoval archiv klubu HC Benzina Litvínov a archiv Chemických závodů v Záluží. Důležitým zdrojem byl pro mne závodní časopis *Výstavba*, jenž mi poskytl řadu zajímavých informací nejen o stavbě a rekonstrukcích zimního stadionu, ale i o tehdejšímu způsobu výchovy mládeže v oddíle. V neposlední řadě byla mým informačním zdrojem mnohá setkání s osobnostmi, které figurovaly v historii klubu. Pro zhotovení bakalářské práce byly taktéž přínosné schůzky s kronikářem města Litvínov.

1 Počátky hokeje na Litvínovsku

Založení Hockeyového odboru Sportovního klubu Stalinovy závody Horní Litvínov z 8. listopadu 1945 bylo na počátku historie tohoto podkrušnohorského hokejového klubu, jenž se stal v pozdějších letech nejslavnějším hokejovým týmem ve svém kraji. Toto datum sice patří nesmazatelně do pětadesátileté historie klubu, první zmínky o bruslení či o hokeji na Litvínovsku nicméně sahají daleko do let předešlých.

Z tohoto úhlu pohledu je pro Litvínov prvním důležitým mezníkem rok 1715, kdy došlo k povýšení osady Horní Litvínov na město a kdy Jan Josef Valdštejn¹ povolal z Nizozemí odborníky na stavbu manufaktury na sukno. Ti nahradili Angličany, kteří na práci nestačili zejména z důvodu obav z možných překážek při stavbě. Pro trávení volného času si přivezli ze své vlasti předměty, jež byly na Litvínovsku doposud neznámé – brusle. Ty bychom si mohli představit jako dřevěné boty s kovovými lištami vespod. Před návratem domů Nizozemci v kraji zanechali několik párů bruslí. Místní obyvatelé si toto sportovní náčiní velice oblíbili, a tak se někteří pouštěli do jejich výroby. Od té doby se v kraji pěstuje zimní sport – bruslení.

O takřka dvě stě let později, v lednu 1889, uspořádal místní Bruslařský spolek (jehož vznik není nikde písemně zaznamenán) slavnost na ledě, při níž měli její návštěvníci možnost bruslit při hudbě a za svitu lampionů. Tradice pokračovala i v době první republiky. Bruslilo se u bývalé školy T. G. Masaryka na městském koupališti, v zámecké zahradě i na „Špačkárně“ při vjezdu do města. Z doby první republiky také pochází zmínky o prvním hokejovém klubu na Litvínovsku, pod kterým bylo v kraji pěstováno mnoho dalších sportů. Tento první hokejový klub byl pod záštitou Sokola. O existenci tohoto klubu je pramálo písemných pramenů. Jediný, který se mi dostal do rukou, zde cituji. „S radostí nutno konstatovat, že už všechna důležitá místa našeho severočeského kraje mají své odbory kanadského hockeye. Někde jsou dokonce odbory dva. V Lounech hraje Kanada Sokol a Čechie Louny, V Kopistech Sokol a SK Kopisty, v Mostě hraje SK Most, v Chomutově ČSK Chomutov, v Horním Litvínově Sokol,

---

¹ Jan Josef Valdštejn (1684-1731) český šlechtic, v roce 1694 zdědil duchcovsko hornílitvínovské panství.; podílel se na řešení hospodářské otázky v oblasti. Blíže k této osobnosti a její činnosti srv. <<http://litvinov.sator.eu/pages/duchcovske-panstvi-v-ere-hrabat-valdstejnu-734>>.

Čechie, v Duchcově SK Slovan Duchcov, v Hostomicích SK Hostomice, V Ústí nad Labem Sokol v Ervěnicích Hockeyový klub, apod. Skoro většina jmenovaných mužstev se již navzájem střetla.“²

O začátcích hokeje na Litvínovsku je opravdu málo zpráv. Jedna se podařila doložit v lednu 2007 panu Novotnému, který pořídil rozhovor s pamětníkem panem Puntem o začátcích ledního hokeje ve městě. Ten se zde opravdu hrál, dokonce v organizované soutěži, jak potvrzuje předešlý citát, i ty následující: „Hokej v Sokole začal někdy v letech 1926 až 1928. Nový sport zpočátku v Sokole moc nevívali. Chtěli hlavně cvičit, takže se jim hokej nijak zvlášť nezamlouval. Později nám taky trochu záviděli popularitu, měli jsme ji větší, než jejich dorostenky. Ale abych nekřivdil, nakonec nám vždycky poděkovali a pochválili nás. Hráli jsme v Litvínově na dnešním hřišti házené u Sokolovny, ovšem tehdy tam budova ještě nestála. Chodilo na nás hodně diváků. Měli jsme i umělé osvětlení, lampy na provazech nad hřištěm. Na soupeře si vzpomínám na Louny, Nesuchyni u Rakovníka, určitě Kopisty a taky nějaká mužstva od Chomutova. V Litvínově jsme s hokejem určitě byli první. Kromě Kopist široko daleko nic takového nebylo, ani v Mostě ne. Dokonce ani Němci ještě hokej nehráli a chodili se na nás dívat.“

„Já moc neuměl bruslit a tak mě šoupli do branky. Jednou před zápasem, už nevím s kým, za mnou přišel protihráč, taky Sokol. Upozornil mě: „Bratře, pozor, já střílím vysoký!“ Nebylo to bez významu, málokdo tehdy uměl puk pořádně zvednout. Byl jsem proto zvyklý jen na nízké střely. Dotyčný měl pravdu a ten den to okolo mě pěkně lítalo.“

„Naším kapitánem byl nějaký Kudlič, původem z Loun. Franta Voříšek, to byl hráč z Louky a velký nadšenec.“ vzpomněl na pozdějšího velkého průkopníka litvínovského hokeje. „Hráli jsme každou zimu. Určitě od roku 1928, možná se začalo ještě o rok, o dva dřív. Hrál se až do okupace, naposledy v roce 1937. Pokud si vzpomínám, převážně jsme vyhrávali. Často byly potíže s ledem, dávali jsme na něj papíry, aby déle vydržel. Převlékali jsme se v šatnách v zadní budově u plotu, která tam

---

² Zápas našich kanadčanů v plném tempu. *Sport v Podkrušnohoří*, 18. ledna 1935, s. 5.

pořád stojí. Po válce v pětáctýřicátém už mě bylo dvaatřicet a pomalu jsem končil. Víc jsem se věnoval fotbalu,³ uzavřel vzpomínku pan Punt.

V archivech se zachovaly následující dvě zmínky z Českého slova dokládající předválečnou existenci hned tří klubů na Litvínovsku. První zní takto: „V neděli odpoledne bude Sparta hrát v Horním Litvínově u tamního hokejového oddílu Sokol Horní Litvínov. Večer ji pak čeká nejtěžší zápas v Kopistech proti kombinovanému týmu Kopisty-Most.“⁴ Druhá zmínka říká, že „výborný tým Břevnova bude hrát v Růžodolu. První zápas se Sokolem Růžodol a druhý s HC Rapid Dolní Litvínov.“⁵

Dále předkládám příspěvek paní Jiřiny Grešlové, která v dopise panu Novotnému vzpomínala na své dětství a na léta v Sokole. „Můj život se od šesti let točil už jenom kolem Sokola. S obtížemi, za všeobecné účasti jsme stvořili na jaře 1938 naši Sokolovnu a těšili se, že budeme ve svém. O pár měsíců později jsme pouze chodili se zaťatými pěsti kolem Jahnturnhalle. Co se týče hokeje, vzpomínám si na improvizované kluziště v Zámecké zahradě, které tam jako asfaltové hřiště slouží dodnes. Nejlépe si vzpomínám na fandění nás dorostenek při zápasech. Hokejisté byli o něco starší než já, ale všechny jsem dobře znala. Franta Voříšek, který oslňoval nejen na ledě, ale i novou motorkou. Dále Oldu Vykouka, bratry Šindeláře, nejmladší Lád'a mě učil kroužky na ledě, Tondu Pletichu a samozřejmě Vaška Punta, který byl vrstevníkem mé sestry,⁶ uzavřela povídání paní Grešlová.

Před válkou se ale většina hokejových mužstev na Litvínovsku rozpadla z důvodu útěku Čechů i antifašistických Němců do vnitrozemí. Někteří odešli do Prahy, kde hráli za přední ligové mužstvo HC Stadion Praha. Po válce se však vrátili zpět na sever Čech. Začali sportovat v Sokole, a také se zasloužili o opětovné založení oddílu ledního hokeje SK Čechie Horní Litvínov, který po svém obnovení patřil k nejlepším celkům českého venkova. Čechii vedli známí funkcionáři bratři Vaisové a další správci místních živností. Klub těsně po válce hrál své zápasy na zamrzlém městském

---

³ Osobní rozhovor pana Václava Punta s panem Václavem Novotným pořízen v lednu roku 2007.

⁴ Sparta na český severozápad, in: *České slovo*, 17. ledna 1937, s. 8.

⁵ Sokol Břevnov na Mostecku, in: *České slovo*, 7. února 1937, s. 7.

⁶ Dopis z 20. května 2008 od paní Jiřiny Grešlová (nar. 1922) panu Václavu Novotnému.

koupališti. Po roce existence se vrátil na své původní místo v zámecké zahradě, kde před válkou působil. V roce 1950 se klub přestěhoval na vytvořené kluziště na Špačkárně, kde měli vybudované umělé osvětlení na podvečerní zápasy a působili tam až do svého zániku v roce 1955, o kterém se ještě zmíním. V Čechii po válce působila řada skvělých hráčů, kteří se buďto vrátili na sever Čech, nebo přišli do kraje za prací. Z HC Stadion Praha přišla dvojice hráčů Eduard Velenovský, který za zápas proti Lomu dostal na severu Čech byt, a František Voříšek, jenž v litvínovském hokeji působil i v dalších letech.

Na severu Čech se s místním celkem utkala řada českých i zahraničních celků. Dokonce jsou zmínky o plánovaném zápasu mezi Čechií a celkem USA v únoru 1947. Aktivní litvínovský klub a zejména jeho funkcionář Jaroslav Weis, využil účasti týmu na Mistrovství světa 1947 v Praze a domluvil se zámořským týmem přátelský zápas, jenž by jistě byl pro město a široké okolí obrovskou událostí. Čechie poslala pro hráče osobní auta. Jak vzpomíná jeden z tehdejších řidičů a rodák z Chudeřína pan Ladislav Křičenský: „Vyzvedávali jsme je na východním konci Prahy, a proto jsme jeli z Prahy do Litvínova přes Teplice a tedy i přes známý kopec Paška Pole. Pršelo a bylo náledí, musel jsem dát jedničku a ještě sytič, pak jsme auto všichni včetně mě stejně museli tlačit. Do kopce, i pak z kopce jsem jel jednou stranou po šterku, hrůza. Led na hřišti v Litvínově byl kvůli dešti pod vodou, ale utkání se neuskutečnilo hlavně proto, že jsme přijeli pozdě a lidé se rozešli. Nicméně Američané byli v Litvínově, a tak se našel náhradní program – ples v hotelu Národní dům. Já byl však ze strastiplné cesty tak utahaný, že jsem nešel.“⁷

Další utkání se uskutečnilo se zahraničním soupeřem IK Göta Stockholm o pár dní později v zámecké zahradě. Před odehráním zápasu jeden z předsedů Čechie, František Vavřín, požádal hokejový odbor o poskytnutí částky 13 000 Kčs na uskutečnění utkání. Prvním věhlasným českým celkem, který na severu Čech sehrál utkání, byl ČLTK Praha. Zápas sledovalo v lednu 1949 téměř tři tisíce diváků, kteří

---

⁷ Rozhovor mezi Ladislavem Křičenským a panem Vladimírem Novotným pořízen 19. května 2007.

v dresu soupeře mohli vidět vynikajícího hokejistu Jaroslava Drobného,⁸ jenž se stal v pozdějších letech vítězem na nejslavnějším tenisovém turnaji – londýnském Wimbledonu. Největší zápas v historii klubu se však sehrál v roce 1951, kdy do Litvínova přijel slavný pražský celek LTC Praha.⁹ Městská kronika o zápase přináší zprávu: „Milovníci hokeje měli dnes velký svátek. Na hřišti Kordy – správně Sokol Korda – se sešlo nejméně 5000 návštěvníků, aby shlédli utkání hokejového mužstva Sokola Kordy s pražským soupeřem LTC Praha. Zápas byl velmi napínavý, ačkoliv už předem bylo jisto, že výsledek nebude ve prospěch místních sportovců. A skutečně, už v prvních minutách střelili pražští hokejisté vedoucí branku a brzy nato další. Celkový výsledek byl 10:1. Jedinou branku domácích střelil František Voříšek ve druhé polovině zápasu.“¹⁰

Ve zprávě se mluví o Čechii jako o mužstvu Sokol Korda. Čechie totiž pár dní před uskutečněním zápasu změnila své jméno na Korda Litvínov, a to podle prádelny v jižní části města. Když si uvědomíme, že v té době nebyly okolo kluziště žádné tribuny, lze jen domýšlet, jak se mohlo dostavit tolik diváků na zápas. Jedno je však jisté – i přes vysokou porážku byl tento zápas velkým impulsem pro rozvoj hokeje ve městě. Dlouhodobou existenci klubu však nezaručil.

1.1 Vznik klubu SK Stalinovy závody Horní Litvínov

Druhým klubem vzniklým v poválečném období v Litvínově byl již zmíněný Hockeyový odbor SK Stalinovy závody Horní Litvínov. Tento sportovní klub měl už odbor v kopané, a jelikož hráči neměli co dělat v zimě, založili také hokejový klub. Stalinovy závody bylo tehdejší přejmenování německé chemičky v Záluží, která připadla Sovětskému svazu v rámci reparací pro vítězný stát. 8. listopadu 1945 celkem

---

⁸ Jaroslav Drobný (12. 10. 1921 – 13. 9. 2001), hokejista Oddílu ČLTK Praha a tenisový hráč, který vyhrál ve čtyřhře s Vladimírem Černíkem French Open v letech 1951 a 1952 a o dva roky později i Wimbledon. Od roku 1960 žil v Londýně až do smrti. Srv. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 98.

⁹ LTC Praha – nejslavnější meziválečný hokejový oddíl v Československu. Po nástupu komunistů k moci byl zlikvidován. Vítěz jedenácti mistrovských titulů, posledního v roce 1949. Srv. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje. Z dějin československého ledního hokeje*, Praha, nakladatelství Olympia, 1978, s. 50-55.

¹⁰ KONVALINKA, František. *Kronika města Litvínov*, roč. 1951, 10. ledna 1951, s. 7.

jedenáct členů výboru a devět hráčů založilo tento klub. Zakládajícím předsedou byl Jaroslav Horák, jednatelem a náčelníkem Josef Švankmajer. První známky o klubu jsou zřejmé ze závodního časopisu Výstavba, jehož autor již v říjnu vyzval příznivce tohoto zimního sportu ke spolupráci, zejména ve zřízení kluziště, které na Osadě nebylo k dispozici.

Většinu hráčů tvořili pracovníci chemických závodů, kteří se buďto vrátili do Podkrušnohoří, kde před válkou bydleli, nebo ti, kteří sem přišli za prací. Znovu obnovená chemička skýtala mnoho pracovních možností. Navíc se uvolnila místa po odsunutých Němcích. Stěhování a migrace v pohraničí byla před válkou i po válce velmi rušná. V prvních měsících nově vzniklému klubu chybělo takřka vše, co by hokejový klub měl mít. Chyběla výstroj pro hráče, materiální zázemí, ale hlavně kluziště na Osadě bylo na začátku své výstavby naproti krejčovským dílnám. Proto se klub snažil již v prvních týdnech své existence domluvit se s Čechií o propůjčování kluziště v zámecké zahradě. Nutno podotknout, že tato jednání nebyla příliš úspěšná. Čechie jakožto druhý klub ve městě spolupráci rozhodně nevítrala s otevřenou náručí. Pozdější vývoj událostí to jen potvrzuje.

První předseda Jaroslav Horák zažádal odbor ihned po založení klubu o jeho přijetí za řádného člena ČSHL v Praze. Klub byl zařazen do severozápadní župy ledního hokeje v Mostě. Mužstvo sehrálo řadu přípravných zápasů, ale některá utkání byla součástí pohárové soutěže. Jména soupeřů jen dokládají, že hokej v té době byl populární na každém menším městě či vesnici. Některé prameny uvádějí, že klub sehrál celkově čtyři soutěžní utkání a devět přátelských. Nelze zapomenout na historickou sestavu prvního A mužstva: Vimr, Kot, Hromádka, Křivánek, Hendrych, Nikl, Ledvinka, Kudláček, Hakl, Chytráček.

V další sezóně byl klub, dle výsledků z předcházející sezony, zařazen do 1.A třídy Krušnohorské župy. V prvních týdnech sezony hrálo mužstvo jen na kluzištích soupeřů, z důvodů nedostavěného kluziště na Osadě. Díky archivu pana Holého se dochovali výsledky zápasů celé sezony. Z dat zápasů je poznat, že pokud to počasí dovolilo, hrálo se třeba i každý den, někdy i dvě utkání denně. Výsledky všech zápasů zde nebudu uvádět, ale za zmínku jeden opravdu stojí. 13. ledna 1947 se totiž odehrálo první městské derby mezi Stalinovými závody Horní Litvínov a Čechií Horní Litvínov.

Jednoznačný průběh zápasu na Osadě sledovalo 800 diváků. I přes nepřízeň počasí, vyhrála zkušenější Čechie 16:2, a tak trochu oplatila Stalinovým závodům pár dní starou taškařici.

Vzájemnou rivalitu dvou městských klubů dokládá následující článek. „Čechie Horní Litvínov měla definitivně potvrzen start našeho hokejového mistra a vítěze Spenglerova poháru LTC Praha. Zápas měl být hrán v neděli 12. ledna 1947 ve 14 hodin. Zároveň bylo vyjednáno mistrovské utkání 1. Třídy Čechie Horní Litvínov – SK Stalinovy závody na stejnou dobu. Čechie žádala vedení Stalinových závodů o odložení mistrovského utkání na sobotu nebo na pondělí, neboť na neděli večer měla potvrzený start kompletní ligové Sparty. Stalinovy závody trvaly však na sehrání mistrovského zápasu v 14:00 a následkem toho byla Čechie nucena dlouho očekávaný start našich nejlepších hokejistů odřící. Jaké však bylo překvapení diváků, když v neděli odpoledne museli odejít z kluziště Čechie s nepořízenou, poněvadž se utkání nekonalo. Také velikými plakáty oznamované utkání 1. ČLTK Praha – Stalinovy závody, které mělo být sehráno v neděli dopoledne, se nekonalo, neboť Stalinovy závody dostaly od závodní rady zákaz hry v důsledku pohřbu obětí neštěstí v podniku. Jednání Stalinových Závodů je rozhodně nesportovní, neboť připravilo veřejnost o skutečně skvělou podívanou. LTC Praha zaručil kompletní mužstvo.“¹¹

V zimní sezoně se v Litvínově objevoval nejen hokej, ale i krasobruslení, jež bylo divácky velmi atraktivní. K rivalitě Čechie a Stalinových závodů je nutno podotknout, že už 19. února 1947 se sehrálo v zámecké zahradě druhé městské derby. Tentokrát domácí zvítězili horko těžko 5:4. Už z výsledku je znát, že mužstvo Stalinových závodů se každým odehraným zápasem zlepšovalo, a s rostoucí chutí do hry se dostavovaly lepší výsledky. Mužstvo vedli k úspěchům především bratři Dudové.

Z dalších čtyř sezón hokejového klubu stojí za zmínku jen změna v názvu klubu na ZK ROH SZ Horní Litvínov, která vyplynula z reorganizace hokejového odboru. Další sezona byla v podstatě zrušena z důvodu slabé zimy, která umožnila hrát zápasy jen na plochách s umělým ledem. Celkově v těchto čtyřech sezonách docházelo spíše

---

¹¹ Je rivalita zdravá?, in: *Mladá fronta*, 14. ledna 1947, s. 8.

k reorganizaci soutěže a k nabírání zkušeností, které se pak mužstvu hodily v následujících sezonách, kdy docházelo k strmé cestě vzhůru.

Sezóna 1951/1952 byla pro mužstvo Stalinových závodů v něčem premiérová. Klub si totiž poprvé ve své historii vybojoval postup do vyšší soutěže. S kladným skóre 66 vstřelených a pouze 13 inkasovaných branek si mužstvo zajistilo suverénní postup do kvalifikace o krajský přebor. V ní byl Litvínov díky lepšímu skóre první, a postoupil tak do krajského přeboru. Z dalších dvou sezon stojí za zmínku snad jen další změna názvu klubu na Jiskra Stalinovy závody Litvínov. Důvodem ke změně názvu bylo přejmenování všech klubů pod patronací podniků chemie, textilu či skla na sportovní oddíly Jiskra.

Sezona 1954/1955 klub opravdu nastartovala. Novým předsedou oddílu se stal Josef Šatný, jenž tak vedl nově zvolený 11ti členný výbor. Mužstvo se na sezonu připravovalo na zimním stadionu v Chomutově. Kádr byl značně posílen. Z konkurenční Kordy Litvínov přišel trenér František Voříšek. Tento milovník každého sportu a zkušený trenér dal hráčům řád, díky němuž se začaly dostavovat výsledky. Z Kordy s ním přišli ještě tři hráči. Útočník Vogl a bratři Zímové, kteří v klubu působili desítku let. Posílené mužstvo začalo mít vyšší ambice, a tak cílevědomě šlo za dalším úspěchem. Suverénně vyhrálo krajský přebor a o postup do oblastní soutěže se střetlo s RH Karlovy Vary. Dvě jasné výhry 13:1 a 13:9 znamenaly postup „o patro výše“.

Mužstvo před další sezonou opět značně posílilo. Přišla řada hráčů z různých měst kraje. Velkou posilou pro tým a celý oddíl byl Ladislav Štěrba, který přišel až z dalekých Ivančic. Do mužstva ho přivedl kamarád Ing. Miroslav Říha, jenž v Litvínově působil. Štěrba na vojně působil v Trenčíně, ale poté si hledal místo, až se ozval klub z druhé strany republiky. „Když se z Litvínova ozvali, nejprve jsem chvíli váhal. Věděl jsem, když půjdu, tak se domů jen tak nevrátím. Nakonec jsem se rozhodl a na nabídku přikývl. Ničeho nelituju, ženu jsem v tu dobu neměl, tak to nebyl problém. Dostal jsem tu práci. Hráli jsme dobrý útočný hokej, postoupili až do první ligy a já se

tu nakonec usadil na stálo.“¹² Tyto slova jen potvrzují, že v prvních letech se do Litvínova řada hráčů přistěhovala za práci. Někteří se v klubu prosadili, jiní nastupovali alespoň za pozdější B mužstvo. Pan Štěrbá v klubu drží zajímavý primát. Stal se prvním střelcem branky domácích na novém zimním stadionu v exhibičním utkání proti reprezentaci Rumunska 7. prosince 1955. V pozdějších letech byl vedoucím výstavby zastřešení stadionu, ale o tom více v kapitole Historie zimního stadionu. Vzhledem k výstavbě zimního stadionu se značně zkrátila letní příprava. Navíc chyběli peníze, a proto oddíl nemohl využít azylu na chomutovském zimním stadionu. Mužstvo bylo nasazeno v oblastní soutěži do skupiny s týmy Tatran Liberec, Jiskra Liberec, Spartak Ústí nad Labem. Ale i přes nepříliš kvalitní přípravu dokázalo mužstvo obsadit první místo ve skupině a zahrát si kvalifikaci o druhou ligu. Prameny uvádějí, že v tomto roce byla silná zima a rtuť teploměru se často zastavila na mínus dvaceti stupních celsia. Všechny zápasy se hrály na přírodním ledě, a tak byl ztížený pohyb a špatně se dýchalo. Litvínovští hokejisté se s těžkými podmínkami vypořádali nejlépe, tudíž se mohli připravovat na kvalifikaci. Byli zařazeni do skupiny s Baníkem Hostivař a Spartakem Třebíč. První zápas se odehrál v Hostivaři. Domáci dobře věděli, že jejich protivníci jsou lépe technicky vybaveným týmem. Proto led nechali bez povšimnutí, a ten připomínal v den zápasu oraniště. Domácím záměr vyšel a vyhráli 7:3. Litvínovští se nevzdali a po vítězství nad Třebíčí doma v odvetě doslova zničili Hostivař 15:1. Závěrečný zápas v Třebíči stál mužstvo dost sil. Domáci hráli tvrdě, často až záludně. Litvínovští během zápasu přišli o tři zraněné hráče. I přes prohru 4:3 si díky lepšímu skóre zajistili postup do druhé hokejové ligy.

Postup do druhé nejvyšší hokejové ligy byl brán hokejovou veřejností jako velký úspěch. Vedoucí oddílu dobře věděli, že jen euforie jim ve druhé lize stačit nebude. Proto bylo potřeba připravit program pro celou sezonu. Vyústěním jednání bylo ustanovení trenérské rady včele s panem Voříškem, která připravila celoroční přípravu pro druholigové mužstvo. Ta byla zahájena už v polovině měsíce května. Soustředění se uskutečnilo ve Vráži u Písku. Dvoufázový trénink byl rozdělen na dopolední a odpolední cyklus. Hráči jej absolvovali o své vlastní dovolené, což je v dnešní době

---

¹² Osobní rozhovor s panem Ladislavem Štěrbou uskutečněn 15. srpna 2009 v Litvínově na Zimním stadionu Ivana Hlinky.

doslova nepředstavitelné. Přesto byla účast téměř stoprocentní. Druhá liga měla pouze šest účastníků. Karlovy Vary a Havlíčkův Brod však byly do nedávna prvoligovými účastníky. Hráči nastupovali do zápasů v nových dresech. Místo modrobílých byly navrženy černobílé. Navrhl je tehdejší technik Závodu 07 Jaromír Kindl. Inspiraci našel u kanadského týmu Pentiction Vees, který v roce 1955 vyhrál titul mistrů světa v západním Německu. Dobře připravený a posílený tým vyhrál z deseti zápasů čtyři a dva remizoval. Stačilo to na solidní čtvrté místo a udržení druholigové příslušnosti. Nejlepším střelcem mužstva byl, i přes měsíční absenci, Vlastimil Galina s jedenácti brankami. Když v Maďarsku došlo k povstání proti vládnoucímu režimu, byl povolán do československé armády, jejíž jednotky byly staženy k maďarským hranicím. V další sezoně se mužstvo i přes určitou reorganizaci soutěže umístilo opět na čtvrtém místě. Vlastimil Galina se znovu stal nejlepším střelcem týmu. Se sedmnácti brankami mu zdatně sekundoval mladý Walter. Přesto se celek nevyhnul krizi. Někteří hráči byli zranění, a proto tým musel některé zápasy odehrát pouze v patnácti lidech.

Sezóna 1958/1959 je další zlomovou v historii litvínovského hokeje. Nejprve došlo k odchodu nadějného útočníka Jaroslava Waltera¹³ na vojnu do jihlavské Dukly. Ztrátu se však podařilo nahradit o generaci starším Miroslavem Klucem. Tah vedení v angažování tohoto 36letého středního útočníka, který už v sousedním Chomutově nenašel uplatnění, se dá zařadit k nejlepším posilám v historii klubu. Tento bývalý československý reprezentant doslova stmelil celé mužstvo. Stal se hrajícím trenérem a pod jeho taktovkou tým táhl za jeden provaz. Už v přípravných zápasech před sezonou se mužstvu podařilo porazit několik prvoligových soupeřů. V prvním kole doma rozstřílelo Tatru Kolín 15:1. Miroslav Kluc, kapitán a trenér v jedné osobě, zápas dohrál se zraněním. Tým pokračoval v nastoleném trendu. Porážel jednoho soupeře za druhým. V půlce soutěže jel na hřiště největšího konkurenta: Motorletu Praha. Litvínovští tam vyválčili remízu a udrželi se dál v čele tabulky. Ve městě a širokém okolí vypukla hokejová horečka. Většina domácích zápasů byla vyprodána a i na venkovní zápasy jezdily autobusy plné fanoušků. Odvetný zápas s Motorletem byl událostí roku ve druhé

---

¹³ Ing. Jaroslav Walter (6. 1. 1939) hokejista, první litvínovský odchovanec, který nastoupil za reprezentaci Československa. Účastník MS 1963 a Zimních olympijských her 1964. Dvakrát nejlepší střelec litvínovského celku. Později hráč Slovanu Bratislava. V Bratislavě žije do dnes. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 91.

lize. Domáci na soupeře vlétli a nakonec jej porazili 4:0. Našlapaný stadion slavil postup do první ligy. Historický moment si nenechal ujít nikdo ve městě a širokém okolí. Sen všech fanoušků, hráčů a funkcionářů klubu, že budou moci poměřit síly s těmi nejlepšími v republice, se stal skutečností. Klub se po třinácti a půlleté existenci vyhoupl z nejnižší soutěže mezi elitu československého hokeje. Tento strmý vzestup celku z Podkrušnohoří byl podložený usilovnou prací a chutí dosáhnout k nejvyšším možným metám. Hrající trenér Miroslav Kluc se 48 brankami vévodil střeleckým tabulkám soutěže a ukázal, že ještě zdaleka nepatří do hokejového důchodu.

2 Litvínovský hokejový klub v první lize

Euforie po postupu se změnila v usilovnou a systematickou práci na posílení mužstva pro prvoligovou premiéru. Z konkurenčních Karlových Varů byli získáni brankář Josef Bruk¹⁵ a obránce František Dům.¹⁶ Do obou zkušených hráčů byly vkládány velké naděje. Je nutno říci, že oba je splnili měrou vrchovatou. Prvně jmenovaný chytal v Litvínově puky až do roku 1966. Sám si pracoval na vylepšení brankářské výstroje. Dům na severu Čech odehrál dokonce devět sezon. Stal se prvním ofenzivním obráncem v klubu a jeho přínos při přesilovkách byl neocenitelný. Později v oddíle působil i jako trenér. Miroslav Kluc s vedením oddílu připravil program pro letní přípravu. Vyjednány byly také možné tréninky na ledě na zimním stadionu v Kladně. Mužstvo sehrálo s kladenským prvoligovým mužstvem vyrovnané partie. To nováčkovi dodalo určité sebevědomí, že mají na to se měřit s těmi nejlepšími. Pro všeobecnou veřejnost a hokejové odborníky byli litvínovští největšími adepty na případný sestup do druhé ligy. Nikdo nováčkovi nedával téměř žádné šance na záchranu. Do nové sezony hráči nastupovali ve staronových modrobílých dresech se znakem jednoty na prsou. Na 14. října 1959 se datuje první zápas Litvínova v první lize. Domáci přivítali na vyprodaném stadionu Spartak ŽJŠ Brno. Domáci dokázali obrátit nepříznivý vývoj skóre a připsali si první výhru mezi elitou. O první branku nováčka v soutěži se zasloužil Zdeněk Zima. Městská kronika se o prvním zápase zmínila krátce. „Dnes večer byl zase jeden velký hokejový zápas, kde se mohli litvínovští fandové doopravdy vyřádit. Hokejisté Stalinových závodů hostili na svém zimním stadionu hokejové mužstvo z Brna a zaslouženě zvítězilo.“¹⁷ Z takhle stručné zprávy v kronice o významném dnu města lze usoudit, že kronikář nebyl asi příliš velkým hokejovým fanouškem. Po dobrém vstupu přišly čtyři porážky v řadě a mužstvo spadlo na

---

¹⁵ Josef Bruk (14. 3. 1935) hokejový brankář, první litvínovský brankář v nejvyšší soutěži, později se prosadil v pražské Spartě, kde později trénoval brankáře. Stal se také osobním trenérem Dominika Haška během jeho kariéry v NHL až doposud. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 11.

¹⁶ František Dům (24. 1. 1936) Nejlepší obránce Litvínova v prvních sezónách v nejvyšší soutěži, později trenér Litvínova. Karlových Varů a Ústí nad Labem a trenér švýcarského klubu Zug. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 17.

¹⁷ KOVANLINKA, František. *Kronika města Litvínov*, řoč. 1959, 14. října 1959, s. 85.

předposlední 11. místo. Celek se z vysokých porážek od favoritů nepoložil a začal bojovat. Brzy se dostavily první pozitivní výsledky. Příkladná bojovnost, fyzická zdatnost zejména ve třetích třetinách dělali všem soupeřům velké problémy. Po domácím vítězném zápase s Pardubicemi, které sledoval „tradičně“ vyprodaný zimní stadion, měli litvínovští dvě kola před koncem ligy jisté osmé místo v tabulce, a tím zajištěnou záchranu přetrvání v nejvyšší soutěži. Nestárnoucí Miroslav Kluc se umístil na druhém místě ve střeleckých tabulkách soutěže s 24 brankami. Oddíl Stalinovy závody sehrál v sezoně 54 utkání, z toho 22 mistrovských. Ostatní zápasy byly přátelské s celky první a druhé ligy. Mužstvo bylo také zařazeno společně s VTŽ Chomutov do Interligy, kde hrály týmy z první ligy ND a první dva z polské ligy. O zájezdu na mezistátní zápasy vycházely pěkné články od pana Ing. Říhy v závodním časopise Výstavba. Autor a ligový hráč mužstva v jedné osobě se snažil čtenářům zprostředkovat zážitky a nabyté zkušenosti ze zápasů se zahraničními soupeři. Litvínov si připsal dvě výhry a dvě porážky a prezentoval se férovým technickým hokejem. Ostudu určitě neudělal, a proto byla první sezona mezi elitou hodnocena jako úspěšná.

Druhý ročník v nejvyšší soutěži zahájili litvínovští v nových dresech. Dosavadní modrobílá kombinace nevyhovovala, jelikož ji mělo několik dalších týmů v soutěži. Znovu se dal do práce Jaromír Kindel a společně se sekretářem Františkem Horákem navrhli dresy v žlutočerné kombinaci. Později se k nim přidala také bílá, a právě kombinace těchto barev vyznává mužstvo doposud. Kádr byl posílen o talentovaného navrátilce z vojny Jaroslava Waltera. Jinak zůstal bez větších změn.

Soutěž doznala určitých organizačních změn, a tím se zvýšil počet odehraných zápasů v sezoně. Litvínovští pokračovali v bojovné hře, která jim v minulém roce přinesla úspěch. Mladý Walter do mužstva přinesl značné sebevědomí a slušnou dávku hokejové i nesportovní drzosti. Díky svým schopnostem se dostal do juniorské reprezentace ČSR. Tým Stalinových závodů v průběhu sezony usiloval o šestou postupovou příčku, ale i díky podivné výhře Pardubic nad pražskou Spartou na Štvanici, se nakonec do nadstavbové části nedostal. Ohledně zápasu Pardubic v Praze se tehdy napsalo dost řádků. Litvínovští nakonec bez problému udrželi ligovou příslušnost, ale po dobře rozehraném ročníku panovalo v oddíle menší zklamání. Miroslav Kluc se stal opět nejlepším střelcem týmu, který v sezoně opět odehrál také několik mezistátních zápasů s celky ze sovětského svazu.

Další sezonu začal obávaný střelec pouze v roli trenéra mužstva. Celek vstoupil do sezony přímo tragicky. První výhry se dočkal až v patnáctém kole. Ale to bych předbíhal. V šestém kole se na zimní stadion v Litvínově vtěsnalo rekordních 10 000 diváků. Městské anály to zaznamenaly takto: „Snad největší zájem o hokejové utkání vůbec se projevil právě dnes, kdy SZ hostí u nás Slovan Bratislavu. Přišlo se podívat 10.000 osob. Už od brzkých hodin večerních, lépe řečeno pozdních odpoledních hodin přivázely permanentně rychlodráhy sportovní fanoušky z Mostu, takže bylo skutečně zázrakem, když se někdo z civilních pasažérů dostal do Litvínova, protože tramvaje už od poloviny cesty mezi konečnou na Podžatecké a divadlem na stanicích vůbec nezastavily, protože jezdily doslova nabity.“¹⁸

O zápas byl enormní zájem. Ti, co se na stadion dostali, i přes prohru nelitovali. Hrál se výborný hokej, domácí dokonce vedli 3:2, ale třetí dějství nezvládli a prohráli 3:5. Další rána dopadla na Litvínovské v dalším domácím zápase proti Spartě Sokolovo, kdy domácí mužstvo před zaplněným stadionem prohrálo 1:3 i díky přísným rozhodnutím rozhodčího. Diváci na stadionu nenechali na svoji reakci dlouho čekat a zasypali hřiště různými předměty. O pět dní později rozhodla disciplinární komise o uzavření zimního stadionu pro fanoušky na příští zápas s Duklou Litoměřice 6. listopadu 1961. „Disciplinární komise ústřední sekce ledního hokeje rozhodla uzavřít Zimní stadion na zápas proti Dukle Litoměřice. Litvínovské mužstvo má 20 trestných bodů, hokejista Valtr – důtka. Kromě toho bylo uloženo, aby bylo denně hlášeno rozhlasem, totiž že při opakování podobných incidentů budou vyvozeny další nepříjemné represálie.“¹⁹

Bylo to poprvé a naposledy v historii klubu. Následovala další série proher a mužstvo se ocitlo na dně tabulky. Vedení klubu došlo k ráznému kroku. Trenér Miroslav Kluc se vrátil na ligová kluziště a trenérem se stal František Voříšek. Mužstvo se kolem staronového lídra týmu semklo a začalo sbírat body. Ve skupině týmu hrajících o sestup se odhodlalo k mocnému závěru. Vše dospělo do posledního kola, kde Litvínovu stačil jediný bod za remízu ve Vítkovicích. Těsně před koncem Vítkovičtí

---

¹⁸ KONVALINKA, František. *Kronika města Litvínov*, roč. 1961, 25. října 1961, s. 91.

¹⁹ KONVALINKA, František. *Kronika města Litvínov*, roč. 1961, 6. Listopadu 1961, s. 97.

střílí branku na 4:3 a hosté již nedokázali odpovědět. Výsledek byl jasný – jedenácté místo a pád do druhé ligy.

Celé léto se zklamané mužstvo připravovalo na zápasy druhé ligy. Klub sehrál několik kvalitních zápasů s prvoligovými mužstvy, a v Berlíně si dokonce vyšlápl na reprezentaci NDR. Dne 10. října, pouhý den před zahájením nejvyšší soutěže, ale bylo vše jinak. Do Litvínova přišla zpráva z řídicího orgánu ledního hokeje, že vítěz druhé ligy Tatra Kolín odvolává svou účast v nejvyšší soutěži pro nedostatek hráčů. V dalších řádcích bylo klubu sděleno, že jako předposlední tým minulého ročníku má právo na účast v novém ročníku první ligy. Zpráva končila otázkou, kdy je klub schopen nastoupit. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

Druhý den nastoupilo mužstvo před 10 000 diváky na svém ledě proti rivalovi z Chomutova. Euforie po radostné zprávě nabudila celé město a Litvínov vyhrál 3:2. V dalších třech zápasech si připsal dvě výhry a po čtyřech kolech byl na senzačním třetím místě prvoligové tabulky. V šestém kole převzal mužstvo legendární hráč a později trenér Augustin Bubník.²⁰ Bývalý hráč LTC Praha, jenž byl v padesátých letech společně s dalšími hráči československé reprezentace nespravedlivě odsouzen za údajné urážky socialistického státu, nabídku prvoligového celku přijal. Respektovaný trenér stabilizoval výkony mužstva a to nakonec dosáhlo na sedmé místo, které bylo nejlepším umístěním klubu za dosavadní působení v první lize. Klub se dočkal i další premiéry. Jaroslav Walter jako první hráč Litvínova si zahrál na mistrovství světa v hokeji. Zúčastnil se turnaje ve Švédsku, kde s týmem dosáhl na bronzové medaile. Oddíl však na konci sezony zažil jedno velké loučení. Hokejovou hráčskou kariéru ukončil Miroslav Kluc, který oddíl Stalinovy závody táhl střelecky pět sezon v řadě. Pamětníci se shodují, že bez Kluce by tenkrát první liga nebyla. Rytíř zimních stadionů, jak se mu přezdívá, se stal prvním velkým hráčem litvínovského klubu, a i proto pod stropem stadionu Ivan Hlinky visí jeho dres s číslem 14, který v Litvínově oblékal. Této

---

²⁰ Augustin Bubník (21. 11. 1928) Hráč LTC Praha, nejlepší střelec ligy v roce 1950, člen mistrů světa v roce 1949, odsouzen v procesu s hokejisty. Trenér Plzně, Karviné, Litvínova a finské reprezentace. V roce 1967 na mistrovství světa ve Vídni porazil s finskou reprezentací výběr ČSSR. HOLÝ, Josef. *Kapitoly z dějin litvínovského hokeje*. Litvínov: hockey club Chemopetrol, 1996, s. 51-52.

pocty se dočkali zatím pouze dva hráči litvínovského klubu. Shodou okolností oba na zádech nosili číslo 14 – Ivan Hlinka a Miroslav Kluc.

Do dalšího ročníku mužstvo nedoznalo velkých změn. Přesto obavy fanoušků a odborníků byly jasné, jak se Stalinovy závody vypořádají s odchodem jejich nejlepšího střelce. Každý se však dá nahradit. Mužstvo mělo novou vycházející hvězdu v osobě Jaroslava Waltera. Československý reprezentant táhl svůj tým střeleckou produktivitou. Nikdo jiný v historii klubu nedokázal tak vtáhnout fanoušky do hry. Svým vystupováním na ledě i mimo něj bavil diváky. Byl to buřič ale i výborný hokejista, což se divákům líbilo. Zkrátka v té době se chodilo na Waltera, vždy se čekalo, co zas vyvede. Vstup do soutěže bez svého dlouholetého kapitána nebyl jednoduchý. Později se však mužstvo zvedlo, ale sérii výher nedokázalo udržet po delší dobu. Nevyrovnané výkony znamenaly osmé místo v konečném účtování. Velkým překvapením byl střelecký počín Štěrbý, který s dvaceti brankami značně následoval nejlepšího střelce mužstva Waltera, jenž s československou reprezentací vybojoval bronzové medaile na zimní olympiádě v Innsbrucku. Před začátkem dalšího ročníku přišla pro mužstvo a fanoušky velká rána. Miláček fanoušků Jaroslav Walter přestoupil do Slovanu Bratislava. Nečekaný přestup nenechal ve vedení nikoho chladným. Noviny označily odchod Waltera za „přestupovou bombu léta“. Hráči se však s jeho odchodem vyrovnali. Velkou posilou se stal útočník Josef Beránek,²¹ který přišel ze sestupujících Litoměřic. Parta kolem trenéra Bubníka nakonec skončila na osmém místě. Bodů získali stejně jako šestý celek, ale díky horší vzájemné bilanci přišli o nadstavbovou část. Dne 14. ledna se na litvínovském ledě představil kanadský amatérský celek Lacombe Rockets. Zápas byl pro město velkou událostí a přišel plný stadion. Branka ale nepadla.

Příprava na jubilejní dvacátou sezonu v historii klubu probíhala v Janských Lázních v Krkonoších, protože na stadionu probíhaly práce na zastřešení. Na nichž se podíleli i sami hráči, tudíž byla příprava značně narušena. Soutěž opět doznala organizačních změn. Poprvé v její historii sehrál každý s každým čtyři vzájemné zápasy.

---

²¹ Josef Beránek starší (22. 5. 1942) Dlouholetý útočník litvínovského celku, první ligu nehrál v jiném klubu, později litvínovský trenér, v současnosti trenér dorostu Litvínova. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 8.

Mužstvo posílil Východočech Josef Ulrych,²² který se stal hned v první sezoně nejlepším střelcem týmu. Málokdo v tu chvíli předpokládal, že se jednalo o jednu z nejlepších posil v historii klubu. Tým však do ročníku nevstoupil v dobrém rozpoložení a v nevýrazných výkonech pokračoval po celý rok. Proto z konečného devátého místa panovala úleva, že se klubu podařilo udržet ligovou příslušnost. Náladu vedení oddílu spravili starší dorostenci, jež poprvé v historii klubu vyhráli titul mistrů republiky. V týmu nechyběli pozdější litvínovští tahouni v čele s Hlinkou a Bublou. Do nového ročníku se mužstvo posílilo o Jaroslava Nedvěda,²³ který se v dalších letech stal platným hráčem litvínovského celku. V průběhu následující sezony přichází na scénu sedmnáctiletý mladík – Ivan Hlinka.

---

²² Ing. Josef Ulrych (27. 11. 1944) Dlouholeté křídlo Hlinkovi řady zároveň jeho švagrem, V klubu po Kyselovi odehrál nejvíce zápasů, v současnosti trenér mládeže. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005. s 85-86, Abeceda Josefa Ulrycha. *Gól*, 23. června 1977, roč. 10, č 25, s. 3. ULRYCH, Josef. *Hokejisti a králíci aneb Lehký průřez druhou polovinou 20. století*. Litvínov: Agentura Victory Litvínov v nakladatelství Dialog, 2006, s. 134.

²³ Jaroslav Nedvěd (29. 4. 1944) odchovanec libereckého hokeje. Před příchodem Hlinky do mužstva dospělých byl nejlepším střelcem. Po osmi sezónách v Litvínově odešel do zpět druholigového Liberce. Otec Petra a Jaroslava Nedvědových. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 8.

3 Ivan Hlinka – významná osobnost litvínovského hokeje

Jméno Ivan Hlinka je známé každému hokejovému fanouškovi v naší zemi. Jedná se bezesporu o největší legendu litvínovského a možná i českého hokeje. Jeho osobnost vytvářela image klubu během celé jeho hokejové kariéry, ale i dlouhá léta po ní. Opravdu lze u něj tvrdit, že severočeskému klubu zasvětil vše. Na ledě i v kabině byl vždy vůdčí postavou mužstva. S kapitánským „C“ vedl do zápasů nejen „svůj“ Litvínov, ale později i národní mužstvo Československa. V zápasech nechal na ledě vše a vždy pro úspěch celku. Díky těmto vlastnostem se mu přezdívalo „Šéf“ a to si přenesl i do trenérské kariéry. Nebyl však pouze jen vynikajícím hráčem a trenérem, ale věnoval se i kultuře a umění. Byl to člověk s širokým zájmem a rozhledem, a díky své autoritě a úspěchům velmi respektovanou osobností ve veřejném životě.

Dne 26. ledna 1950 se v Louce manželům Hlinkovým narodil syn Ivan. Jméno dostal po rodinném příbuzném Ivanu Bejčkovi. První roky strávil mladý Ivan ve vesničce Louka nedaleko Litvínova. Ve škole problémy neměl, tudíž mohl všechnen svůj volný čas trávit na fotbalovém hřišti místního mužstva. K hokeji se dostal díky otci, panu Josefu Hlinkovi, jenž hrál za Louku na místním rybníce. V roce 1959 se Ivanovi narodil bratr, který dostal jméno po svém otci. V témže roce se celá rodina přestěhovala do dvoupokojového bytu v Litvínově. Když byl mladý Hlinka v páté třídě na místní základní škole, dělal hokejový klub nábor mladých hráčů. Byl do něj přihlášen rodiči a klub si jej tak vybral do mužstva mladších žáků. Malý Ivan s kamarády chodil také často do Sokoláku, kde kluci hráli fotbálek, házenou a další sporty. S kamarády často vymýšlel různé hry „hlavičky, břevna, tyčky, skoky“ a další vylomeniny. Při každé hře docházelo k častému hecování a někdy i na hádky. Už v tomhle věku se na malém Ivanovi projevovala velká touha po vítězství. V zimě se venkovní hřiště na Sokoláku polévalo, tudíž kluci mohli trávit většinu svého volného času na hřišti.

Po základní škole nastoupil s kamarády z mužstva na Střední průmyslovou školu v Mostě. Jelikož brzy začal hrát za prvoligový celek Litvínova, musel ve škole požádat o individuální studium. Spolužáci mu nosili učivo domů, aby se mohl po večerech doučovat, co ve škole zameškal. V dubnu roku 1969 se stala tragická událost. Z Brna se ozvalo vedení mistrovského klubu s nabídkou, aby k nim šel mladý Hlinka hrát. Měl se

dostavit v Brně ohledně případného jednání. On se však musel omluvit, protože ten den psal závěrečnou maturitní zkoušku. Ještě téhož dne se stala tragická dopravní nehoda, kdy do Brna odjel Ivan Kalina s Antonínem Kočím, hráči litvínovského A týmu. Ivan měl jet s nimi, ale maturitní zkouška nešla odložit. Ivan Kalina při nehodě zahynul a brankář Kočí byl těžce zraněn.

3.1 Hlinkova hokejová kariéra aneb průřez 70. léty litvínovského hokeje

Mladý Ivan se k hokeji dostal už ve své rodné vesničce Louce. Prvním hokejovým krůčkům jej vedl jeho otec Josef Hlinka, který ho i v pozdějších letech trénoval. Již v žákovských kategoriích převyšoval své spoluhráče nejen výškou, ale i svými výkony na ledě. V sezoně 1962/1963 vyhráli litvínovští žáci krajský přebor a také skvěle zastoupený turnaj v Havlíčkově Brodě. Ohlasy odborníků se pak zaměřily zvláště na jedno jméno. Mladého černovlasého Ivana Hlinku z Litvínova. A proto byl Hlinka o pár dní později postaršen funkcionáři do litvínovského dorostu. Už v dorosteneckém týmu to byl hráč, jenž udivoval trenéry vyzrálým hokejovým myšlením, což z něj činilo tvořivého centra prvního útoku. V tu dobu se v dorostu sešla parta kluků, která pak v pozdějších letech zářila v prvním mužstvu. O jménech jako Bubla, Ruml, Machulda a hlavně Hlinka slyšel hokejový fanoušek ještě mnohokrát. Nikdo se nemohl divit, že se v „dorostencích“ dlouho neohráli a putovali do šatny „béčka“ dospělých. Ani tam však dlouho nevydrželi. Trenér prvního mužstva po nevydařeném období v lize nominoval do zápasu v Pardubicích mladého Ivana Hlinku. Tým sice prohrál 8:0, ale mladý Hlinka upoutal svým dravým stylem, a tak v týmu zůstal – konkrétně na dalších patnáct sezon. Ale to bych předbíhal. V lednu vedení mužstva reagovalo na stále kolísavé výkony povoláním Rumla a Machuldy, kteří s Hlinkou vytvořili mladý třetí útok, jež svou hrou přispěl k záchraně mužstva v první lize. Hlinka si svoji první ligovou branku připsal při senzační výhře 6:5 na brněnském ledě. V prvních zápasech při nástupu hráčů na led budil mládežnický útok u řady diváků poněkud ironický úsměv. Jenže po pár střídáních mladého útoku soupeř i divák brzy zpozoroval mladickou hru bez přílišného strachu a respektu, díky které si vytvářel řadu

brankových šancí. I přes skutečnost, že v té době proti nim nastupovali taková esa, jako byl Golonka, Černý, Tikal či Jiřík.²⁴

Velkého talentu zmiňovaného útoku si nemohl nevšimnout trenér juniorského výběru ČSR. Celá útočná řada byla nominována na Mistrovství Evropy juniorů ve Finsku, kde se mladý Ruml dokonce dostal do nejlepší útočné řady turnaje. O pár měsíců později se pět hráčů Litvínova včetně Hlinky zúčastnilo juniorského šampionátu v Garmisch – Partenkirschenu v SRN. Naše mužstvo tam sehrálo velmi vyrovnaný zápas s juniory sovětského svazu, kteří později tvořili základ úspěšné sovětské reprezentace.

V druhé sezoně v nejvyšší soutěži už mladý Hlinka „válel naplno“. Jeho útok zůstal ve stejném složení. Ač to byl stále takzvaný třetí útok mladých „pušek“, tak v mužstvu začal plnit funkci tahounů týmu. Navíc soupeři si na něj začali s přibývajícím zápasy dávat větší pozor. Machulda se dokonce stal jeho nejlepším střelcem s dvaceti brankami. Na většinu mu nahrál vůdce řady Ivan Hlinka, jenž si připsal patnáct přesných zásahů a byl třetím nejlepším střelcem týmu. Navíc v sezoně debutovali další dva hráči z dorostu. Jmenovitě obránci Bubla a Vopat. Zvláště první jmenovaný v dalších letech utvořil s Hlinkou obávaný tandem pro všechny obrany soupeřů.

Ročník 1968/1969 byl jedním ze zlomových v kariéře Ivana Hlinky. Litvínovské hokejisty, jak už bývalo tradicí, čekal boj o přetrvání v první lize. Litvínov nakonec

---

²⁴Ing. Josef Golonka (6. 1. 1938) Odchovanec Slovanu Bratislava, za který později dlouhá léta hrál, jeden z nejlepších československých středních útočníků 60. let, Pro svou neutuchající bojovnost a zápal do hry byl u diváků velice oblíben. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 228. Vzpomínky z hokejové historie, vzpomínky Golonky a Pospíšila na MS 72. *Gól*, 12. května 1978, roč. 11, č. 19, s. 7.

Josef Černý (18. 10. 1938) odchovanec plzeňského hokeje, pozdější opora Rudé hvězdy Brno, zúčastnil se čtyř zimních olympijských her, patří mezi největší postavy československého hokeje. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 228.

František Tikal (18. 7. 1933-10. 8. 2008), hokejový obránce Sparty Praha, tvořil ideální obraný pár s Karlem Gutem, několikrát vyhlášen nejlepším obráncem Mistrovství světa, Později trenér ČLTK Praha a Slavie. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 215.

Jaroslav Jiřík (10. 12. 1939) útočník ZKL Brno, skvělý střelec, dlouholetý reprezentant Československa, GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 211.

skončil na osmém místě z deseti týmů. A snad i proto by se mohla většina lidí podívat, že stále teprve devatenáctiletý Hlinka táhne tým v úporných zápasech se silnými soupeři ze shora tabulky. Svou hráčskou dominancí si Hlinka vybojoval nominaci na juniorské mistrovství Evropy v Garmisch-Partenskirchenu. Pod vedením trenéra Hertla se tam sešla parta kolem Hlinky, Martince, Bulby a Nováka, která později tvořila základ úspěšné hokejové generace v 80. letech. Dobrých výkonů po celou sezónu si nemohli nevšimnout ani stavitelé národního týmu dospělých, kteří povolali Hlinku k mezistátnímu utkání proti kanadskému týmu. Češi se proti kanadským profesionálům předvedli a vyhráli 2:1. Hlinka předvedl dobrý výkon s příslibem, že s ním trenéři mohou v budoucnu počítat. Rok 1969 byl pro mladého Hlinku důležitý i v osobním životě. Nastoupil na Vysokou školu ekonomickou v Praze a také se oženil s jeho první ženou Květou, rozenou Macasovou, která působila v litvínovském oddíle gymnastek.

Hokejová kariéra úspěšného hráče a později trenéra nevedla vždy lehkou cestou bez nástrah. Je téměř jasné, že každoroční boje litvínovského klubu o udržení mezi elitou českého hokeje, mladého Hlinku doslova zocelily. Velká řada z jeho budoucích spoluhráčů z reprezentace působila v klubech, v nichž často sahaly na ty nejvyšší stupně hokejové tabulky. Zato Hlinka první roky kariéry převážně bojoval až do posledních kol o záchranu svého klubu. Proto se nelze divit, že ani začátky v československé reprezentaci nebyly nikterak růžové. V roce 1970 dostal první pozvánku na mistrovství světa dospělých v kariéře. V jeho věku a při jeho zkušenostech tam jel, jak se říká „učit se“. V Litvínově hrál středního útočníka, ale v reprezentaci pro něj na tomto postu nezbylo místo, proto celý turnaj procestoval sestavou z jednoho útoku do druhého. Navíc se nedařilo týmu jako celku, a tak ani výkony mladého Hlinky nebyly zrovna přesvědčivé. Po turnaji v novinách i z úst leckterého československého fanouška hokeje zaznívala na jeho hlavu velká kritika. „Za co je vlastně Hlinka jmenován do reprezentace? Za záchranu reklamy Chemických závodů na dresu? Nebo za to, že jeho fotr je funkcionář hokejového svazu a trenér Litvínova. Pane docente Kostko, kolik vám ředitel litvínovské chemičky poslal k narozeninám, že toho Hlinku pořád prosazujete?“²⁵ Další názory našich „odborníků“ se pozastavovaly nad jeho nepříteli

---

²⁵ HOLÝ, Josef – VRBA, Jan J. *Ivane, dej gól!: Vítězství a prohry týmů Ivana Hlinky*. Praha: Exit, s. 22.

rychlým bruslením a menší obratností při jízdě s pukem. Zkrátka začátky nebyly vždy lehké.

Hlinka už v tomhle mladém věku ukázal i za pomoci svého otce svou bojovnou, někdy až buldočí povahu. Přes léto pořádně trénoval, aby se v příští sezoně mohl ukázat v nejlepším světle na obou kolbištích. Do prvního mužstva Litvínova přišel nový trenér z Pardubic Karel Mach, po kterém šáhnul předseda oddílu pan Šatný. Hned po svém příchodu tento východočeský trenér přeskupil útočné i obranné řady. Vedle Hlinky dal jeho švagra Josefa Ulrycha, který pak hrál hodně sezon po Hlinkově pravém boku. Nový trenér tak do mužstva přinesl impuls, větší vůli po vítězství, a tak litvínovští prožili klidnější sezonu, než byla ta předešlá. I v reprezentaci se mu začalo dařit i díky tomu, že jej trenéři postavili mezi dvě pardubická křídla – Martince a Šťastného.²⁶ Jejich spolupráce se osvědčila už na zimním turnaji v Izvěstiji a později v přípravě na mistrovství světa. Bohužel vstup do turnaje proti mužstvu Spojených států amerických se Čechoslovákům nepovedl, tudíž v závěru ty dva body chyběly ke zlaté medaili. Hlinka si v turnaji spravil reputaci z předchozího šampionátu, když Švédům nasázel tři branky, byl hned v československém tisku opěvován jako obrovský talent československého hokeje. Velkou psychickou vzpruhou oproti minulému světovému šampionátu pro něj byla nominace Jiřího Bubly, s nímž jeho výkony měly vzestupnou tendenci.

Další hokejový rok přinesl hned dva vrcholy – Olympijské hry v japonském Sapporu a mistrovství světa konané v Praze. Litvínov se nevyhnul záchranářským bojům, kdy se v konečném účtování umístil na svém „předplaceném“ devátém místě. Celý ročník se prezentoval svou typickou hrou zaměřenou na kvalitní ofenzívu. Konta soupeřů zatížil sto dvaceti brankami, ale sám jich inkasoval nejvíc z celé ligy. Tento způsob hokeje je typický pro podkrušnohorský klub a lze to potvrdit od počátků až po

---

²⁶ Bohuslav Šťastný (23. března 1949), Pardubický odchovanec, který vytvořil výbornou útočnou trojici s Jiřím Novákem a Vladimírem Martincem. Mistr světa z Prahy 1972 a Katovic 1976. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 362.

Vladimír Martinec (22. 12. 1949), Odchovanec pardubického hokeje, trojnásobný mistr světa a také trojnásobný vítěz Zlaté hokejky, V roce 1973 mistr republiky s Pardubicemi, asistent trenéra na ZOH v Naganu, Hlavní trenér v mistrovské sezoně Pardubic 2005. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 386.

současnost. Prvním vrcholem sezony byly olympijské hry. Hlinkovy kolísavé výkony se odvíjely od výkonů celého mužstva. V konečném vyúčtování z toho byla bronzová medaile, ale i přesto panovalo určité zklamání z předvedené hry, což nebylo příznivým faktorem před nadcházejícím mistrovstvím světa v Praze.²⁷ Tam se však československým hokejistům podařilo po třiadvaceti letech dosáhnout na titul mistrů světa. Tohle však ještě nebylo mistrovství Ivana Hlinky, ten nastoupil pouze v některých zápasech, ale i tak se mohl pyšnit svojí první zlatou medailí z velké hokejové akce. Tenkrát se psalo hlavně o bratrech Holíkových, kteří byli na turnaji na vrcholu hokejových sil.

Patnáctá ligová sezona a pětadvacátá v historii klubu vypadala od počátku jako nejúspěšnější v dosavadní historii klubu. Z Hlinky se stal hráč ostřílený ligovými a mezistátními boji. V každém zápase odehrál většinu přesilovek a oslabení mužstva. Společně s Bublou tvořili tandem, na který si musel dávat pozor každý soupeř. Na Hlinku byl často nasazován osobní hráč, jehož jediným úkolem bylo znepříjemnit mu pobyt na ledě. První půlku sezóny byl Litvínov na svém stadionu téměř k neporažení, a tak se po třináctém kole držel na senzačním druhém místě ligové tabulky. V novinách se začalo mluvit o zázraku z Podkrušnohoří. Poté však přišly události, které narušily konsolidovanost útočných řad Litvínova. Dlouholetý střelec mužstva Jaroslav Nedvěd odešel do Liberce a ve druhém útoku se zranil Ruml, čímž se dobře fungující stroj zadrhl, a nakonec sezonu dohrál s řadou porážek na svém kontě. Série proher zapříčinila propuštění trenéra Macha. I přes jeho odchod se dá tvrdit, že jeho několikaleté působení v klubu přineslo litvínovskému mužstvu řadu nových impulzů a značnou dávku sebevědomí, nemluvě o motivaci k lepším výsledkům. V reprezentaci se také měnili

---

²⁷ Mistrovství světa v Praze 1972 - Konečně se podařil poslední krůček. *Gól*, 20 dubna. 1972, roč. 5, č. 17 s. 1. Zlato zůstalo ve zlaté praze- ve všech deseti utkáních naši hokejisté zůstali neporaženi! Po devíti z nich zavládla na stožáru československá vlajka a halou zněla naše hymna. *Gól*, 27. dubna 1972, roč. 5, č. 17, s. 2-4. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 342-351.

²⁸ Prof. PhDr. Vladimír Kostka CSc. (22. 8. 1922 – 17. 9. 2009) Jaroslav Pitner (7. 2. 1926 – 20. 3. 2009) Profesor Vladimír Kostka-hokejový trenér a didaktik. Vele úspěšný trenér československého výběru. Vytvořil bájně trenérské duo s Jaroslavem Pitnerem. Vrcholem jejich trenérské práce bylo mistrovství světa v Praze, kde se českoslovenští hokejisté stali po 23 letech mistry světa. Prof. Kostka publikoval několik desítek učebnic o ledním hokeji a stal se vrchním teoretikem tohoto zimního sportu. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978. s. 328-332

trenéri. Trenérské duo Kostky s Pitnerem²⁸ po nepříliš vydařeném turnaji v Moskvě přenechalo pomyslné žezlo nastupující dvojici Gut, Starší.²⁹ Zanechali jim dobře rozdělanou práci se silnou generací, která měla svoje vrcholy teprve před sebou. Začátek mistrovství světa byl impozantní. Hlinka na ledě doslova řádl s novými křídly – Ebermannem a Augustou.³⁰ Po vítězství nad sovětským svazem 7:2, začali fanoušci věřit ve velký úspěch. Odvetná utkání proti Švédům a Sovětskému svazu se však nepovedla, a bylo po nadějích.

Další sezona byla pro klub něčím jubilejním. Poprvé ve své historii se klub umístil v první polovině tabulky, a to pouhé dva body za silnou Duklou Jihlava. Na prvním místě se umístil kladenský tým, jenž tak zahájil čtyřletou sérii mistrovských titulů v řadě. Pro Litvínov bylo čtvrté místo velkým úspěchem a soupeři do města jezdili s řádným respektem. Hlinka zažil doposud nejlepší ligovou sezonu. Konta soupeřů zatěžkal 36 góly a na dalších 43 přihrál, převážná většina gólových nahrávek směřovala na švagra Josefa Ulrycha, který mu s 33 brankami značně sekundoval. Sezona ukázala ještě další pozitiva. Týmu se konečně podařilo udržet stabilní výkony po celou sezonu a také zaznamenat poprvé ve své prvoligové účasti kladné skóre. Tato fakta znamenala pro vedení klubu, hráče a fanoušky naději do dalších sezón, že už by nemuseli jen každoročně bojovat o záchranu. V reprezentaci Hlinka neprožil zdaleka tak úspěšný rok.

---

²⁹ Karel Gut (16. 9. 1927) dlouholetý obránce pražské Sparty, který reprezentoval na 8 Mistrovství světa v řadě. Později dlouholetý úspěšný trenér československého výběru, s kterým v letech 1976, 1977 vybojoval zlaté medaile. Od roku 1994 do roku 2004 byl předsedou českého hokejového svazu. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978. s. 173. Ján Starší (13. 10. 1933) dlouholetý slovenský hráč Slovanu Bratislava, Československý reprezentant. Později vytvořil úspěšné trenérské duo na lavičce československého výběru s Karlem Gutem. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 173.

³⁰ Bohuslav Ebermann (19. 9. 1948) odchovanec plzeňského hokeje, šikovný útočník, který se stal mistrem světa dvakrát mistrem světa s Československou reprezentací. V současnosti působí ve vedení plzeňského hokejového klubu. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978. S. 376. Na kus řeči s Bohuslavem Ebermanem. *Gól*, 27. března 1980, roč. 13, č. 13, s. 6.

Josef Augusta (24. 11. 1946) odchovanec havlíčkovobrodského hokeje, Svou kariéru spojil s mužstvem Dukla Jihlava, s kterým získal 8krát titul mistra republiky jako hráč a jednou jako trenér. Později i trenér české hokejové reprezentace. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978. s. 318. Na kus řeči s Josefem Augustou. *Gól*, 27. dubna 1978, roč. 11, č. 17, s. 3.

Je to vcelku paradox, když sezona jeho klubu byla tak úspěšná. Nakonec z toho byla stříbrná medaile z mistrovství světa v Německu, jež předznamenávala další úspěšné roky Hlinkovy generace.

Rok 1976 měl dva hokejové vrcholy. Olympijské hry v rakouském Innsbrucku a Mistrovství světa v Katovicích.³¹ Díky těmto dvěma akcím byla ligová sezona značně zkrácena a její herní systém byl pozměněn. Nabuzený Litvínov se celým ročníkem doslova protrápil a nakonec byl rád, že v tabulce skončil na předposledním jedenáctém místě. Pro klub to bylo jakési vystřízlivění z opojení po minulé vydařené sezoně. I přes špatné týmové výkony zahráli Hlinka s Bublou svůj standart a vysloužili si tak nominaci na oba hokejové turnaje. Na své druhé olympiádě patřil Hlinka k oporám mužstva. Chodil na přesilovky i oslabení, dával důležité góly. Společně s Ebermannem a Jiřím Holíkem³² tvořil skvěle sestavenou útočnou trojici, která dělala problém každé obraně soupeře. Tým hrál na olympiádě skvěle, i přes řadu nepříjemných okolností, jež je potkaly. Po první třetině druhého zápasu odstoupil se zápasu Hlinka s dalšími dvěma spoluhráči s podezřením na horečku. Nevolnost skolila během turnaje většinu hráčů. K pohodě v mužstvu nepřispěla ani takzvaná „kodeinová aféra“,³³ která reprezentaci zcela neprávem odečetla body ze zápasu s Polskem. Mužstvo přesto poráželo jednoho soupeře za druhým a naděje na první zlatou olympijskou medaili stále žila. V posledním

---

³¹ Mistrovství světa Katovice 1976 - Mistry světa čtyři dny před ukončením soutěže!. *Gól*, 29. duben. 1976, roč. 9, č. 18, s. 2. Jaký je rozdíl mezi roky 1972 a 1976? *Gól*, 29. duben. 1976, roč. 9, č. 18, s. 3. František Pospíšil: „Letos jsme dosáhli daleko jistěji svých vítězství než před čtyřmi roky v Praze, Je však těžké říci, která z obou zlatých je cennější. Z obou mám nesmírnou a stejnou radost.“ GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978. s. 402-412. MALEC, Vlado. *Hokej 76 Katovice. ČSSR majster světa, majster Europy*. Bratislava: Šport, 1976, s. 88.

³² Jiří Holík (9. 7. 1944), dlouholetá hráč jihlavské Dukly, V reprezentačním dresu Československa odehrál přes 300 zápasů, S bratrem Jaroslavem Holíkem tvořili jádro úspěšného mužstva z roku 1972, které v Praze vyhrálo po 23. letech titul, sedminásobný mistr republiky. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 337.

³³ Kodeinová aféra – Kapitánu československého výběru na ZOH v Innsbrucku byl stanoven pozitivní nález na morfiové deriváty, které byly na listině zakázaných látek. I přes protesty československého výběru, že morfiové látky vylučuje kodein, který byl dán z důvodu chronického kašle, bylo mužstvo potrestáno odečtením dvou bodu ze zápasu s Polskem. HOLÝ, Josef – VRBA, Jan J. *Ivane, dej gól!: Vítězství a prohry týmů Ivana Hlinky*. Praha: Exit, 1994, s. 40.

utkání Čechoslováci potřebovali porazit Sovětský svaz o dvě branky. V nervy drásajícím utkání však prohráli 3:4 a odvezli si z turnaje stříbrné medaile, které přes všechna příkoří měly pro hráče i fanoušky cenu zlatých. Na nejcennější medaile však nemuseli dlouho čekat. Mistrovství světa v Katovicích reprezentanty zastihlo ve skvělé formě a na rozdíl od olympiády nebyli hráči limitováni zdravotním stavem. Scénář nabídl podobné vyvrcholení jako v Innsbrucku, jen s československým úspěchem, k němuž přispěl krásnou rozhodující brankou Ivan Hlinka. Sezону zakončil turnaj Canada Cup,³⁴ který se konal poprvé v historii. Čechoslováci se dostali až do finále, kde domácím podlehli 4:5 až v prodloužení. Kanadští hokejisté po zápase vysekli soupeři poklonu, však jim také do prodloužení pomohla branka dvě minuty před koncem. Hlinka se na turnaji prezentoval nejen svou typickou hrou, ale i vítězstvím v dovednostních soutěžích, které byly pro Evropany novinkou.

Kanadský pohár dosti zkrátil přípravu dua Hlinka – Bubla na novou sezonu, a to se výsledkově promítlo v prvních zápasech Litvínova. Postupem času se výkony mužstva zlepšily, což vedlo k odpoutání z posledního místa tabulky. Radikální řez přišel po 38. kole. Odvolání byli trenéři Sekera a Kýhos. Na jejich místo byl povolán triumvirát Voříšek, Beránek a Hlinka starší. Zlepšení v poslední části sezony znamenalo příslib do budoucna. Hlinka prožil gólově nejlepší ročník ve své kariéře. Některé zápasy vyhrál doslova sám. Hatricky proti Jihlavě a Brnu rozhodly utkání. Konečný příspěvek 39 branek však nestačil k lepšímu než devátému místu. Ukázkou, co pro Litvínov znamenala dvojice Hlinka s Bublou, uvedl časopis *Gól*. „Na příkladu dvojce Bubla – Hlinka si můžeme ukázat, jak velké penzum práce musejí tyto opory odvádět. V utkání na Spartě byl Hlinka na ledě v první třetině zhruba devět minut čistého času, ve druhé třetině již třináct a v závěrečné patnáct, zatímco Bubla po deseti a patnácti minutách v poslední třetině téměř nestřídal! Litvínovští překvapivě vyhráli, ovšem trvalé přetěžování se zákonitě musí v průběhu sezony projevit na výkonu několika

---

³⁴ **Canada Cup** – Canada cup '76 začal psát novou etapu světového hokeje. *Gól*, 23. září 1976, roč. 9, č. 39, s. 8. Článek o úspěchu turnaje. Úspěchy českého hokeje, kdy dokázali jednou dokonce porazit Kanadský národní tým plný profesionálních hráčů. V dalších třech číslech vycházeli články. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 413-428.

jednotlivců.“³⁵ Článek poukázal na vytíženost opor litvínovského celku. Mistrovství světa ve Vídni roku 1977³⁶ přineslo zajímavou zápletku v závěru turnaje. V posledním zápase Čechoslováci bojovali proti Kanadě o zlaté medaile. Naši hráči se ale nedokázali vyrovnat s tvrdou hrou soupeře a inkasovali debakl 2:8. Kdekdo z hráčů i fanoušků si mohl myslet, že je po zlaté medaili, tu by totiž získali jedině v případě, že Švédové podruhé v turnaji porazí Sovětský svaz. Švédům se to po heroickém výkonu brankáře Högosta podařilo. I díky výhře švédského týmu se Čechoslováci podruhé v řadě mohli radovat z celkového vítězství v turnaji. Legendární Jiří Holík po turnaji ukončil svoji dlouholetou reprezentační kariéru.

V sezoně 1977/1978 se litvínovský celek proměnil z outsidera v černého koně ligy, který se od samého začátku pohyboval v nejvyšších patrech tabulky. Po celý ročník město žilo hokejem. Většina zápasů na domácím stadionu byla beznadějně vyprodána a několik stovek fanoušků před stadionem nabízelo horentní sumy peněz, aby mohlo vidět svoje miláčky v akci. Zkrátka věc, kterou město nepoznalo od dob, co postoupilo do ligy. Litvínovský celek každoročně bojoval o holé přežití v nejvyšší soutěži a teď taková změna. Trenér Voříšek se snažil výraznou proměnu vysvětlit: „Úspěchy mužstva v letošním ročníku nejsou v žádném případě výsledky nějakého zázraku. Vycházejí z usilovné, systematické práce skloubeného kolektivu trenérů, hráčů i celého oddílu.“³⁷ Kádr před sezonou nedoznal výrazných změn, ale sebranost, zlepšené individuální výkony hráčů a hlavně obrovská bojovnost a obětavost zapříčinily skok vzhůru. V osmém kole se přepisovala klubová historie. Litvínovští se poprvé od postupu do ligy dostali na nejvyšší místo ligové tabulky. Před sebou však měli sérii utkání s těžkými soupeři – Kladnem, Spartou a Slovanem. Denně se ve sportovních člancích objevovaly titulky typu: Kdy už bude litvínovský zázrak poražen? Vyšlápnu si Severočeši na dalšího favorita? To však hráčům dodávalo sebevědomí a motivaci, s nimiž šli od jednoho vítězství ke druhému. Mistrovské Kladno v našlapané domácí hale rozdrtili 6:2,

---

³⁵ Dřina fyzická i psychická. *Gól*, 9. duben 1977, roč. 10, č. 15, s. 7

³⁶ Mistrovství světa Vídeň 1977 Na kus řeči: Jaká byla Vídeň 77, Dr. Zdeněk Andršt, Karel Gut, František Pospíšil. *Gól*, 26. května 1977, roč. 10, č. 21, s. 3. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 429-453.

³⁷ Podkrušnohorský zázrak. *Československý sport*, 2. prosinec. 1977, s. 5.

když v poslední třetině předvedli doslova útočnou smršť, jíž bavili své fanoušky. Hlinka s Bublou táhli svůj celek. Jiří Bubla zaznamenal dvacet jedna přesných zásahů a stal se neproduktivnějším obráncem soutěže. K nim se však letos přidali i ostatní hráči. Mladý Kokrment³⁸ táhl druhou útočnou řadu, Ulrych se vrátil na led ve skvělé formě a brankář Kapoun³⁹ zažil skvělý rok. Mužstvo od začátku soutěže táhlo za jeden provaz.

Hlinkovi se však dařilo o mimo ledová kluziště. V prosinci 1977 se svým někdejšími spoluhráči Rumlem úspěšně dokončil šestileté studium na vysoké škole. Dříve už úspěšně splnil trenérské zkoušky druhého stupně. Dalším oceněním za jeho práci na ledě bylo jmenování kapitánem československého hokejového výběru. Jeho výkony s novou zodpovědností ještě rostly. Na tradičním vánočním turnaji v Izvěstiji byl oceněn cenou pro nejlepšího centra turnaje. Ještě větší poctou byly slova z úst slavného Bobbyho Orra:⁴⁰ „Hlinka je momentálně nejlepší hráč v Evropě. Je to superhvězda, hráč, který by mohl nastoupit okamžitě v kterémkoliv týmu National hockey league.“⁴¹ Na Litvínov se v té sezoně chodilo i venku. Každý chtěl vidět Hlinku s Bublou, jak skoro „poslepu“ kombinují a vymýšlejí útočné akce. Na památný zápas na Spartě se vypravilo patnáct autobusů z Litvínova a další stovky fanoušků jeli po své trase. Sportovní hala tenkrát praskala ve švech, až po přehmatech rozhodčích a následných obstrukcích mezi diváky musel být zápas předčasně ukončen. Odvetu nakonec vyhráli domácí, ale Litvínov válel dál. Hráči na ledě dřeli, pomáhali brankáři, skákali do střel, jen aby se dostavil vytoužený výsledek.

---

³⁸ Jindřich Kokrment (20. 12. 1957) Další s řady konstruktivních litvínovských centrů, v prvních sezonách v klubu patřil k nejlepším hráčům a zahrál si na dvou MS v roce 1981, 1982. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 38.

³⁹ Miroslav Kapoun (23. 4. 1950) dlouholetý brankář Litvínova, silný litvínovský ročník Ivana Hlinky a Jiřího Bubly, později vychoval řadu litvínovských brankářů, v současnosti trenér brankářů v klubu HC Bílí Tygři Liberec. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 33.

⁴⁰ Bobby Orr (20. 3. 1948) dlouholetý ofenzivní obránce Boston Bruins, jeden z nejlepších hokejistů historie. Dvojnásobný vítěz Stanley Cupu a osminásobný vítěz Norris Trophy. Jako jediný obránce v historii NHL vyhrál dvakrát cenu pro nejproduktivnějšího hráče soutěže. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 454-460.

⁴¹ Hodnocení našich hráčů, in: *Mladá Fronta*, 20. prosinec. 1977, s. 8

Počátek roku 1978 zastihl Litvínov v menším útlumu, který rozhodl o výsledku celé sezony. Navíc v závěru sezony přišel o svého tahouna Ivana Hlinku, jenž se v zápase se Slovanem Bratislava srazil s Bukovinským a poranil si koleno. Prognóza byla jasná, do konce ligové sezony si nezahraje a účast na mistrovství světa byla v ohrožení. Mužstvo se ze ztráty kapitána a lídra týmu oklepalo a vybičovalo k mocnému závěru. Porazilo vedoucí celek tabulky Kladno a chystalo se na závěrečný boj o druhé místo s pražskou Spartou. Nutno podotknout, že rivalita mezi pražským celkem a Litvínovem panovala už odedávna. Zkrátka pro litvínovské jsou duely se Spartou cosi jako derby a pro tentokrát to platilo dvojnásob. Zápas byl soubojem brankářů. Na jedné straně Kapouna na druhé Holečka,⁴² jenž po sezoně odcházel do zahraničí. Litvínov ukázal, že v této sezoně dokáže vyhrát velký zápas i bez Hlinky, který spoluhráče podporoval ze střídačky o berlích. V půl desáté večer, když Bubla zpečetil vítězství 3:1 střelou do prázdné branky, se v Litvínově začalo slavit. Klub skončil na historickém druhém místě ligové tabulky pouhé čtyři body za Kladnem. Jeden divák to okomentoval slovy: „Hele, já jsem skromný, mně stačí, když za rok ti naši skončí jen o jedno jediné místo výš!“⁴³ Zkrátka vidina vytouženého titulu byla blízko.

Před očekávaným šampionátem v Praze psaly sportovní plátky každý den o zdravotním stavu kapitána národního mužstva. Otázky typu: „Vydrží koleno náročný turnaj? Nastoupí Hlinka od prvního zápasu?“ byly na pořadu dne. Pár dní před turnajem Hlinka poprvé vyzkoušel zátěž zraněného kolena, které fyzickou zátěž ustálo. Nastoupil už do prvního zápasu proti NDR a brankou se podílel na vítězství 8:0. Už ve druhém zápase po zranění ukázal svou velikost. Za nepříznivého stavu 1:4 proti Finům, kdy i po celý ročník zarytí fanoušci propadali skepsi, vzal Hlinka puk, rozjel se a střelou nad vyražečku překonal finského brankáře. Tím sebevědomého soupeře znejistil a otočil vývoj utkání. Celý turnaj Čechoslováci hráli skvěle. Silnou Kanadu rozdrtili 5:0. Trenér

---

⁴² Jiří Holeček (18. 3. 1944) neúspěšnější brankář československého hokeje, chytal několik let v HC Slavia Praha, VSŽ Košice a HC Sparta Praha. Trojnásobný mistr světa, vítěz ankety Zlatá hokejka za rok 1974. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 332. Na kus řeči s Jiřím Holečkem. *Gól*, 8. červen 1978, roč.11, č. 23, s. 7.

⁴³ Hodnocení litvínovského hokejového oddílu po uplynulém ročníku, in: *Průboj*, 4. duben. 1978, s. 4.

Kanaďanů po zápase prohlásil: „Neviděl jsem dosud žádný tým hrát tak dobře jako Československo v prvních dvaceti minutách.“⁴⁴ Na řadu přišlo poslední utkání turnaje, v němž stačilo Čechoslovákům prohrát o jednu branku proti Sovětskému svazu, aby se stali potřetí za sebou mistry světa. Na ledě se odehrálo takové drama, jaké by jen tak někdo nevymyslel. Konečný výsledek 3:1 pro Sovětský svaz. Jedinou naši branku vstřelil kapitán Ivan Hlinka, který byl společně s Holečkem a Bublou v All-star týmu turnaje. Ještě několik dní po turnaji kdekdo úpěl, že ke zlatu stačila jen jedna branka. Škoda.

Hlinka po sezoně s převahou vyhrál anketu o Zlatou hokejku sezony 1977/1978. Po obdržení trofeje hrdě prohlásil: „Hokej miluju nade vše, je to můj velký kus štěstí dělat radost druhým. Ještě dnes nás všechny mrzí, že v Praze na Mistrovství světa 1978 nám to nevyšlo, jak jsme si všichni přáli.“⁴⁵ I když „jeho“ mužstva na úplný vrchol nedosáhla, tak se dá hovořit o jeho nejúspěšnějším roce hráčské kariéry, protože herně byl opravdu na vrcholu.

V další sezoně si Hlinka musel odbyt pětíměsíční vojenskou službu v Dukle Trenčín. Nakonec tam odehrál pouhých osm ligových zápasů, jelikož v říjnu 1978 se musel podrobit operaci problémového kolena. Na začátku prosince se vrátil do Litvínova a hned nastoupil se svým číslem 14 a kapitánským „C“ na ledě Kladna. Jeho návrat dodal mužstvu sebevědomí a začalo stoupat tabulkou. V závěru však tým osmkrát za sebou nevyhrál a v konečném účtování to stačilo pouze na páté místo. Nutno podotknout, že ambice klubu byly vyšší. Na mistrovství světa v Moskvě dotáhl Hlinka svůj tým ke stříbrným medailím, ale po herní stránce bylo tohle stříbro proti stříbru

---

⁴⁴ Po zápasové hodnocení obou trenérů, in: *Československý sport*, 5. května 1978, s. 2.

⁴⁵ HOLÝ, Josef – GLASER, Miloš. *Lední Hokej TJ CHZ ČSSP Litvínov: 20. Let I. Ligy v Litvínově*. Děčín, 1978, s. 20.

Mistrovství světa v Praze 1978 – Ozvěny velkého finále. *Gól*, 18. květen 1978, roč. 11, č. 20, s. 3. Ivan Hlinka „Takový už je sport: jeden se raduje druhá pláče. Gratuluji soupeři k vítězství, podle mě to bylo vynikající utkání.“ Milan Nový: „O jediný gól druží. Měli jsme šance, ale sborná také a možná že i víc. Snad rozhodlo to, že první branku dal soupeř, uklidnil se. Náš gól měl přijít dřív.“ Krůček ke zlatu jsme již udělat nedokázali *Gól*, 18. květen 1978, roč. 11, č. 20, s. 3. Jeden Gól na zlato nestačil. *Gól*, 18. květen 1978, roč. 11, č. 20, s. 4. Rozjímání s Karlem Gutem nad stříbrem našich hokejistů. *Gól*, 1. června 1978, roč. 11, č. 22, s. 9. Hlinka má pro mužstvo obrovskou cenu: „Přesně tak. U Ivana byl výkonnostní pokles do značené míry ovlivněn zraněním, deset dní měl nohu v sádře, téměř měsíc netrénoval. Řeknu to upřímně: na žádného jiného hráče bychom nečekali. Kolektiv takového kapitána potřebuje, to je bojovník, který dokáže ostatní strhnout“. MALEC, Vlado. *Hokej 78 Praha*. Bratislava: Šport, 1979, s. 167.

z Prahy spíše šťastné. Debakly se Sovětským svazem 1:6, 1:11 jsou tomu dostatečným důkazem. Hlinka byl mezi nejlepšími v bodování turnaje, ale kvůli přetrvávajícím bolestem kolena se necítil nejlépe. Před začátkem ročníku si vleklé zdravotní problémy vyžádaly další operaci menisku a dočasný „odpočinek“ od hokeje. Mužstvo přišlo o dva lídry na jednou. O Hlinku, vinou jeho zranění a o Bublu, který ohlásil odchod do Sparty. Pražský klub Bublu později pustil na sever Čech na výpomoc. Od začátku ročníku bylo jasné, že klub na vyšší příčky nemá a bude se pohybovat v sestupových vodách. Jak se říká, vše špatné je k něčemu dobré. Do zápasu s Duklou Jihlava nastoupil šestnáctiletý talent Vladimír Růžička,⁴⁶ který už v dorostu udivoval skvělým pohybem a technikou. Dočkal se skvělého debutu. Hned při svém prvním střídání překonal brankáře Králíka a přispěl gólem k cennému bodu za remízu 5:5. Vladimír Růžička později nahradil Ivana Hlinku, jak v roli tahouna týmu, tak pověstnou čtrnáctkou na dressu. Stal se hlavní postavou litvínovské generace 80. let. Mužstvo si nakonec ligovou příslušnost zachránilo i díky důležité výhře na ledě Brna v předposledním zápase ligového ročníku.

Sezona 1980/1981 byla poslední hráčská, kterou Hlinka celou strávil pod Krušnými horami. Před startem nového ročníku rezignoval na funkci předsedy oddílu Alois Wild a na jeho místo usedl bývalý hráč A mužstva Zdeněk Zíma, který ve funkci zůstal rovné desetiletí. Jiří Bubla definitivně přestoupil do pražské Sparty, což v novinách vzbudilo velký ohlas. Celek se však s jeho absencí dokázal vypořádat i díky skvělých výkonů mladého obránce Arnolda Kadlece,⁴⁷ jenž se vrátil z vojny v Jihlavě. Podceňovaný Litvínov začal sezonu skvěle. Výhrami v Košicích nad Spartou a Budějovicemi se vyhoupl na skvělé čtvrté místo tabulky. Poté mužstvo předvedlo fantastický obrat na ledě Pardubic. Po dvou třetinách prohrávalo 1:4, nakonec však po

---

⁴⁶ Vladimír Růžička (6. 6. 1963) Po Ivanu Hlinkovi asi druhý nejvýraznější litvínovský odchovanec, dlouholetý hráč národního mužstva, několikanásobný nejlepší střelec národní hokejové ligy, pět let strávil v National hockey league, kapitán zlatých hochů z Nagana, v současnosti úspěšný trenér, jak na poli ligovém v klubu HC Slavia Praha, tak reprezentačním. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005. S. 72-73. KIRCHNER, Jaroslav, RŮŽIČKA, Vladimír. Vladimír Růžička: Příběh hokejové legendy. Praha: ZEMS, 2003. s. 216. ŠKACH, Petr, Vladimír Růžička, Praha: Knihcentrum, 1998, s. 16.

⁴⁷ Arnold Kadlec (8. 1. 1959) litvínovský odchovanec a nástupce Jiřího Bubly v klubu i reprezentaci na postu ofenzivního obránce, Dlouholetý nejproduktivnější obránce Litvínova, Mistr světa z roku 1985. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 32-33, Nová tvář: Arnold Kadlec. *Gól*, 17. listopadu. 1977, roč. 10, č. 46, s. 6.

skvělém závěru slavilo výhru 6:5 v prodloužení. Mladý tým vedený kapitánem Hlinkou byl hladový po úspěchu, ale na nový rok se dostavil „obvyklý“ útlum. Že by opět plesová sezóna vedla k poklesu formy? Mužstvo se v závěru oklepalo, ale už to nestačilo na lepší než páté místo. Po sezoně přišel čas loučení. Po úctyhodných šestnácti letech v Litvínově se s aktivní kariérou loučil Hlinkův švagr Josef Ulrych, který vedle něj na pravém křídle brázdil několik sezón. Na odchodu do National Hockey League byl i kapitán mužstva Ivan Hlinka po dlouhých patnácti letech v mateřském klubu. Vancouver Canucks angažoval i jeho hokejové dvojče Jiřího Bublu. Po roce se sešli opět v jednom mužstvu. Před odletem za moře čekal na Hlinku ještě jeden turnaj, bylo to Mistrovství světa ve Švédsku. Většina odborníků, ale ani veřejnost neočekávala, že se Hlinka i přes přetrvávající zdravotní problémy a nabídku hrát za mořem, turnaje zúčastní. Ten však vyslyšel prosbu trenéra Bukače⁴⁸ a mladému týmu pomohl. Byl to také jeho poslední turnaj v reprezentačním dresu. Mladý československý tým nakonec vybojoval bronzové medaile. Loučení s reprezentačním dresem tedy nebylo s takovými ovacemi, jaké by si za jedenáctileté působení v reprezentaci zasloužil, ale na ty Hlinka nikdy nebyl. V Litvínově si kladli otázku. Jak tým zvládne absenci Hlinky? Málokdo čekal tak pozitivní odezvu.

3.2 Hlinkovo hráčské působení v zahraničí

Odlet do Kanady byl naplánován až na konec srpna. Pro každého hráče z Evropy to byl nezvyk připravovat se individuálně na novou sezonu. Hlinka mohl využít přípravy s mužstvem Litvínova. Na ledě si přidával. Věděl moc dobře, že se na kanadský hokej musí pořádně připravit, aby se dokázal na užším kluzišti prosadit. 21. srpna 1981 z pražského letiště Ruzyně vyletělo letadlo směr Vancouver. Na palubě byli oba českoslovenští reprezentanti se svými rodinami. Jejich úkolem bylo šířit slávu nejen české hokejové školy, ale hlavně svého klubu, který je pro vrcholový sport vychoval. Stali se tak prvními odchovanci litvínovského klubu v této hokejové společnosti. Od té doby v NHL nastoupilo už 23 odchovanců severočeského klubu, což je nejvíce ze všech mužstev z celé České republiky. Myšlenky obou hráčů do prvního

---

⁴⁸ Luděk Bukač (4. 8. 1935) bývalý hráč LTC Praha a později Spartaku ČKD, Později úspěšný trenér československé a české reprezentaci s níž vybojoval titul mistrů světa v letech 1985 a 1996. Patří mezi naše nejvýznamější hokejové teoretiky. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 260.

tréninku byli plné nejistoty. Ve Vancouveru tou dobou nastupovala švédská „letka“. Přesněji celá pětice hráčů ze Skandinávie. To bylo pro oba hráče znamením, že v klubu je zakořeněna část z evropského hokeje a tou se také snažili prosadit. Během základní části Canucks skončili na druhém místě své divize. Hlinka svou poctivou hrou dosáhl na páté místo v kanadském bodování mužstva, ale čeho si cenil nejvíce, bylo první místo v bodování pravdy, plus 21 bodů. V Kanadě se začal více soustředit na obrannou činnost a vyplatilo se. Pověstné spolupráce s Bublou si však moc neužil. Ten se během sezony těžce zranil, tudíž mužstvu citelně chyběl v Play off. Na řadu změn na ledě i mimo něj si museli oba odchovanci zvyknout. Vancouver své historické tažení Play off začal proti Calgary Flames, jež hladce vyřadil. Ve druhém kole se čekal souboj proti suverénovi divize Edmontonu Oilers s mladou hvězdou Wayneem Gretzkym⁴⁹, ale ti překvapivě vypadli s Los Angeles Kings. Tím se pro Vancouver otevřela snazší cesta do finále konference. V této sérii prožil Hlinka svůj nejlepší zápas v play-off NHL. Ve finále konference Vancouver dokázal porazit i Indiány z Chicaga, a tak se mohl těšit na svou premiérovou účast ve finále Stanley Cupu. V něm zraněný Hlinka nastoupil jen ke dvěma zápasům, ani v nich však nezabránil New York Islanders k zasloužené trofeji. Tým kolem superhvězd Potvina a Bossyho nedal Vancouveru šanci a vyhrál 4:0 na zápasy. Přes jednoznačnou finálovou porážku Vancouver žil největším úspěchem ve své dvanáctileté historii, a proto byl návrat do města velkolepý. Starosta města dokonce vyhlásil „týden Canucks“. Po velkých ovacích ve městě se Hlinka musel na léto vrátit do Čech, kde úspěšně splnil trenérské zkoušky třetího stupně u pana Kostky. Ve druhé sezoně za mořem se Hlinka mohl těšit na uzdraveného Bubu, který vyztužil obranu Vancouveru. Mužstvo nezačalo sezonu dobře. Hlinka se i přes přetrvávající problémy se zády držel v nejlepší dvacítky hráčů NHL. Během sezony šly výkony mužstva nahoru, a tak si mužstvo nakonec zajistilo účast v play-off, kde však vypadalo hned v prvním kole. Hlinkovi končila smlouva a manažeri klubu mu ji plánovali prodloužit o další rok. Ten však možnosti nevyužil a přestoupil do švýcarského klubu Zug, kde trénoval bývalý

---

⁴⁹ Wayne Gretzky (26. 1. 1961) odborníky považován za nejlepšího hokejového hráče všech dob, čtyřikrát vyhrál Stanley Cup s klubem Edmonton Oilers, vyhrál nespočet individuálních cen, V NHL drží řadu rekordů, který budou těžko, kdy k překonání, Jeho pověstné číslo 99 je navždy vyřazeno pro celou NHL. Velký Gretzky. *Gól*, 14. června. 1980, roč. 13, č. 33, s. 9. Představení mladé hvězdy Edmontonu Oilers - druhého nejlepšího střelce Nationaly hockey league ročníku 1979/1980. BÁRTA, Pavel. *Wayne Gretzky*. Pardubice: Spektrum, 1991, s. 81.

hráč Litvínova pan Dům. Hlinka v NHL rozhodně nezklamal, i přes přetrvávající zdravotní problémy patřil k oporám mužstva, jež se dostalo do finále soutěže. Navíc si poctivou hrou získal na svoji stranu řady fanoušků a odborníků. Působení ve švýcarském klubu bylo zakončením kariéry veleúspěšného hráče a zároveň přípravou na dráhu trenérskou.

3.3 Hlinka trenérem

Po sezoně 1984/1985 Hlinka oficiálně ukončil kariéru hráče. Zároveň dostal možnost na post asistenta trenéra u litvínovského A mužstva. Hlavním trenérem byl zvolen František Dům. Hlinka se nabídnuté šance chopil s chutí. S panem Důmem se znal už z Litvínova, tudíž ve spolupráci nebyl žádný problém. V první sezoně v roli asistenta Litvínov dosáhl na semifinále play-off, v němž sehrál památnou sérii s Duklou Jihlava, kterou rozhodl až gól v prodloužení pátého zápasu. V zápasech o třetí místo prohrál s Pardubicemi s mladým Dominikem Haškem⁵⁰ v brance. Pro začínajícího trenéra byly bitvy v play-off neocenitelnou zkušeností.

V druhé sezoně v roli asistenta prožil Hlinka velký comeback. Ambiciózní mužstvo vstoupilo do ročníku doslova katastrofálně. V půlce prosince se nacházelo na posledním dvanáctém místě ligové tabulky s čtyřbodovou ztrátou na Trenčín. Nelichotivé postavení přivedlo vedení oddílu k ráznému kroku. Mužstva se ujala trojice Dům, Beránek, Zíma. Asistent trenéra Ivan Hlinka ohlásil návrat na ligová kluziště. V podvečer 11. ledna 1987 nastoupil hráč s „netradičním“ číslem 9 a jmenovkou Hlinka na zádech ke svému velkému návratu na led. Všichni hokejoví příznivci a odborníci ten večer směřovali své pohledy na návrat legendy českého hokeje. Všichni byli zvědaví, jestli bez dvouleté herní praxe bude stačit ligovému tempu. Hned v prvním zápase přihrál na vyrovnávající branku, jež znamenala bod za cennou remízu. Mužstvo přítomnost legendárního kapitána nastartovala k obratu v sezoně. Litvínov začal porážet své soupeře. Každý večer odborníci čekali na Hlinkovu první branku po návratu.

---

⁵⁰ Dominik Hašek (29. ledna 1965) odchovanec pardubického hokeje, trojnásobný mistr s Pardubicemi, dlouholetý brankář v NHL, dvojnásobný vítěz Stanley Cupu s Detroitem Redwings, v NHL vyhrál řadu individuálních ocenění, nejlepší brankář české hokejové historie, vítěz ZOH v Naganu, V současnosti stále aktivním hráčem., ZÁRUBA, Robert - HAŠEK, Dominik. *Chytám svůj život*. Praha: Nakl Terra, 1999, s. 464.

Dočkali se v zápase s Plzní, kdy přispěl dvěma góly k výhře 8:0. Mužstvu aplaudoval zcela vyprodaný stadion. Litvínov se přes sérii výher dostal na deváté místo, které zajišťovalo nejlepší pozici do nadstavbové části bojů o sestup. Mužstvo dál pokračovalo ve zlepšených výkonech a nakonec deváté místo uhájilo. Návrat Ivana Hlinky byl událostí roku nejen pro litvínovské fanoušky, ale fanoušky hokeje v celém Československu. Chodilo se na Hlinku, tím došlo k rapidnímu nárůstu návštěvnosti na zimních stadionech. Ten opravdu nezklamal, bilance pět branek devatenáct asistencí mužstvu výrazně pomohla. Hlavní přínos spočíval v jeho osobnosti. Návrat „Šéfa“ mužstvo nastartoval. Hlinka se nevracel kvůli slávě, ale kvůli šanci pomoci mužstvu, což do puntíku splnil. Po sezoně definitivně „pověsil brusle na hřebík“ a stal se hlavním trenérem A mužstva.

Ivan Hlinka je bezpochyby jeden z nejúspěšnějších trenérů české hokejové historie. Někdo může tvrdit, že tím nejúspěšnějším. Řada mezinárodních úspěchů to jen potvrzují. Spolupodílel se na výchově jedné silné litvínovské hokejové generace, která měla výrazný podíl na největším hokejovém úspěchu naší historie. S mladým litvínovským celkem dokázal pravidelně postupovat do závěrečných bojů play-off. Trenérskými úspěchy si jako první Evropan v historii vysloužil nabídku klubu NHL na post hlavního trenéra. Na trenérském postu vynikal specifickými vlastnostmi. Svým typickým postojem k hráčům dokázal mužstvo pobláznit. Ve vypjatých momentech uchvacoval přirozenou intuicí. Rád riskoval, vždy spoléhal na svůj brzký úsudek. Naopak taktické přípravě nepřikládal větší váhu. Snažil se dávat hráčům na ledě určitou volnost. Z úspěchu či neúspěchu si nedělal velkou hlavu. Hokej pro něj byla v první řadě hra.

V sezoně 1987/1988 se ujal postu hlavního trenéra u litvínovského A mužstva. Rozjezd trenérské kariéry měl značně ztížený, jelikož mužstvo se muselo obejít bez tahouna Růžičky, jenž odešel na vojnu do Trenčína. Hned v první sezoně dokázal mužstvo dovést do play-off. Druhý rok navázal na předchozí sezonu a dovedl mužstvo znovu do vyřazovacích bojů. Během dvou sezón přivedl do A mužstva řadu mladých talentovaných dorostenců, kteří se brzy proměnili v tahouny týmu. Ve třetí sezoně si na půl roku „odskočil“ do německého Freiburgu za rozšířením trenérských znalostí.

V závěru se vrátil a dovedl mužstvo do semifinále play-off. Velkou měrou se na úspěchu podílel teprve devatenáctiletý útočník Robert Reichel⁵¹, který si v sezoně připsal úctyhodných 48 branek. Po sezoně ovšem posílil kanadský klub Calgary Flames. V dalším ročníku se mladé mužstvo kolem Beránka, Langa, Ručinského, Čalouna⁵² a dalších se stalo překvapením soutěže. V semifinále sehráli nervy drásající sérii s Duklou Trenčín, jež se uchovala ve vzpomínkách všech fanoušků „chemiků“. Mužstvo ji vyhrálo 3:1 na zápasy a postoupilo do finále proti Dukle Jihlava. Skvěle rozjetou sezonu Litvínov nedotáhnul k úplnému vrcholu, přesto v klubu a městě panovala radost po konečném umístění. Hlinka byl po sezoně jmenován na hlavního trenéra československé reprezentace. Za asistenta si vybral bývalého hráče Litvínova – Jaroslava Waltera. Na první mezinárodní akci, kterou byl Kanadský pohár, mužstvo prohrálo všechny tři zápasy a odjelo domů s nepořízenou. Navíc Ručinský a Beránek zůstali v Kanadě v klubu Edmonton Oilers. Díky tomu vstoupilo mužstvo Litvínova do sezony značně oslabeno. Na trenéra Litvínova a československé reprezentace čekal opravdu nelehký rok. Hlinka si po boku svého realizačního týmu se situací poradil. Nejprve na olympiádě v Albertville překvapil s nominací. Chyběla řada známých opor evropských týmů, které nahradili někteří odchovanci litvínovského klubu. Podceňovaný tým, však dosáhl na bronzové medaile, tudíž se kritika změnila na oslavné ódy nad dobrým výběrem trenéra Hlinky. Na klubové scéně dotáhl Litvínov až na bronzový stupínek. Sérii třetích míst završil na mistrovství světa v Praze a Bratislavě. Na povedený rok navázal i v roce následujícím. S Litvínovem poprvé v historii vyhrál základní část, ale v play-off to stačilo „jen“ na čtvrté místo. Poté vedl poprvé Českou

---

⁵¹ Robert Reichel (25. 6. 1971) Odchovanec litvínovské hokejové školy a jeden z nejšikovnějších hokejových centrů, který náš hokej kdy měl. Do první ligy naskočil již v šestnácti letech a v devácti se stal nejproduktivnějším hráčem soutěže. Olympijský vítěz z Nagana a trojnásobný kapitán mistrů světa. Velkou část kariéry strávil za mořem. V Čechách nehrál nikde jinde než za svůj mateřský klub. V současnosti sportovní ředitel klubu a trenér v jedné osobě. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005. s. 68.

⁵² Josef Beránek mladší (25. 10. 1969) Robert Lang (19. 12. 1970) Martin Ručinský (11. 3. 1971) Jan Čaloun (20. 12. 1972) První tři jmenování patří mezi neslavnější odchovance litvínovského hokeje, čtvrtý do klubu přišel v dorosteneckém věku z Ústí nad Labem. Všichni se stali Olympijskými vítězi v Naganu. Patřili mezi dlouholeté hráče National Hockey League. V současnosti jsou na sklonku své hokejové kariéry. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005. s. 9, 14, 46, 71.

reprezentaci na jejím premiérovém mistrovství světa. Mužstvu se povedlo přivést bronzové medaile, když v zápase o třetí místo rozdrtilo Kanadu 5:1. Diváci po dvou bronzích začali myslet na větší úspěch, a proto do Lillehammeru odjížděla reprezentace s velkými ambicemi. Tým se však s formou nepotkal. Konečné páté místo bylo velkým zklamáním. Hlinka se svým asistentem po neúspěchu podali demisi, ale vedení ji nepřijalo, s tím že by měl zůstat u reprezentace do světového šampionátu v Itálii. Tam se však mužstvu nepovedlo složit reparát za nepovedenou olympiádu. Hlinka po sezoně opustil trenérský post u reprezentace i klubu a stal se generálním manažerem HC Chemopetrol Litvínov, dostal se do čela vedení hokejového svazu. Po třech letech se k reprezentaci vrátil a dovedl ji k bronzové medaili na mistrovství světa v Helsinkách. V následující sezoně přišel vrchol nejen Hlinkovy trenérské kariéry, ale i celého českého hokeje. Na Zimních Olympijských hrách v Naganu⁵³ reprezentace vybojovala zlaté medaile. Dalšího zlata se Hlinka se svým celkem dočkal o rok později v norském Lillehammeru. Po sezoně mu přišla nabídka, které se nedala odmítnout. O úspěšného trenéra měl velký zájem klub NHL Pittsburgh Penguins, kde v té době hrála řada českých hráčů v čele s hvězdou Jaromírem Jágre.⁵⁴ Hlinka novou výzvu přijal a jako první Evropan v historii se stal hlavním trenérem celku NHL. V první sezoně dovedl svůj tým do finále východní konference. Před začátkem druhé sezony se musel klub zbavit Jaromíra Jágra a oslabené mužstvo do sezony nevstoupilo dobře. Po pouhých čtyřech porážkách v řadě byl propuštěn i samotný trenér. Zmiňovaným důvodem prý byly nedostatečné komunikační schopnosti a jiný styl trénování než je

---

⁵³ Olympijské hry v Naganu 1998 – Hry nazvané turnajem století, jelikož poprvé v historii se na Olympijských hrách mohli sejít nejlepší hráči všech zemí působící v National hockey league. Česká reprezentace tam dosáhla největšího úspěchu své historie, když se jí podařilo celý turnaj vyhrát. Ing. SLAVÍK, Jiří. Oslavy vítězství hokejistů na Olympijských hrách. *Kronika města Litvínov: ročník 1998*, Únor 1998, s. 18. Ing. SLAVÍK, Jiří. Světový úspěch na Olympijských hrách v Naganu. *Kronika města Litvínov: ročník 1998*, Únor 1998, s. 22. GUT, Karel – PRCHAL, Jaroslav. Český hokej. Praha: nakladatelství Olympia, 1998, s. 120-139.

⁵⁴ Jaromír Jágr (15. 2. 1972) odchovanec kladenského hokeje, bezesporu nejslavnější hokejista české historie, Dvojnásobný vítěz Stanley Cupu, vítěz ZOH, v NHL drží řadu českých a evropských rekordů, vítěz dvou MS v hokeji v letech 2005, 2010. Momentálně hráč Avantgardu Omsk. ŠMÍD, Jan. JÁGR, Jaromír. *Jaromír Jágr: Má léta v Pittsburghu*. Praha, 2001, s. 298.

typický u zámořských trenérů. Každopádně slabá důvěra v evropského trenéra se klubu nevyplatila, a ten skončil poprvé od roku 1990 bez play-off.

Hlinka se vrátil do Čech a rovnou se ujal postu generálního manažera reprezentace, která se připravovala na obhajobu olympijského zlata z Nagana. Po sezoně odešel do ruského Avangardu Omsk. V roce 2002 se dočkal dalšího ocenění. Organizací IIHF je uveden do Síně slávy. Po dvouleté trenérské přestávce dostal nabídku k návratu na lavičku českého národního týmu. Na světový pohár do Kanady však s mužstvem nedorazil. 16. srpna 2004 umírá na následky tragické autonehody u Karlových Varů.

4 Historie Zimního stadionu Ivana Hlinky

V historii litvínovského hokeje nelze opomenout už pětapadesát let starou stavbu litvínovského zimního stadionu. Rok 1955 je velmi významným mezníkem, jak v historii klubu, tak v historii města. První myšlenka jeho výstavby vznikla krátce po druhé světové válce v tehdejším oddíle Čechie (později Kordy) Litvínov. K realizaci výstavby však nedošlo. Úspěšná byla až druhá myšlenka vzešlá z výboru oddílu Jiskry Stalinovy závody Litvínov, jehož dobrovolní pracovníci se významnou měrou podíleli na přípravě a realizaci akce. Investorem výstavby byl podnik a ministerstvo chemického průmyslu. Do čela oddílu se dostal pan Šatný, který pak jako dlouholetý funkcionář vedl oddíl pouze s jednou přestávkou 16 let.

Zimní stadion byl postaven na dočasné ledové ploše, kde hrál oddíl své zápasy. Nachází se v ulici S. K. Neumana vedle letního stadionu. Autorem projektu byl pověřen Ing. Kolda z Brna, který měl velké zkušenosti s projektováním několika zimních ploch v republice, ale i v zahraničí. Zemní práce na stadionu začaly v srpnu roku 1955, tempo výstavby bylo na tehdejší možnosti takřka nevídané. Za necelé čtyři měsíce byla vybudována betonová plocha s umělým chlazením, provozní tribuny pro 5000 diváků, budova strojovny a trafostanice. Na práci se podílela značná část pracovníků chemických závodů, dále velké množství brigádníků a samozřejmě také samotní hráči a členové oddílu. Prameny uvádějí, že v této krátké době bylo na stavbě odpracováno přes 12 000 pracovních hodin.

Po prozkoumání závodního časopisu Výstavba z roku 1965 jsem došel k závěru, že o výstavbě zimního stadionu nebylo napsáno mnoho zpráv. Jednu z mála uvádím níže.

„Doposud jsme si pod pojmem výstavba zimního stadionu představovali jen lopaty, beton trubky a spousty jiných věcí, které nás nejvíce poutaly a se kterými většina brigádníků přišla do styku. A je to už znakem každého velkého díla, že na drobnou mravenčí práci, která je nutná, se zapomíná. Proto bych se chtěl v dnešním článku zmínit o usilovné mravenčí práci elektrikářů a svářečů. Ta totiž začala již na samém počátku výstavby. Nejdříve jejich práce spočívala v instalování provizorního osvětlení

pro večerní práce na stadionu. Zatím, co se betonovala plocha, elektrikáři natahovali nosná lana a věšeli lampy. Tím ovšem práce elektrikářů nekončí. Ti dále zajišťují elektromotory, strojovnu a celý projekt trafostanice. Nemohu však zapomenout ani na další, kteří se na práci podílejí. Zatím co elektrikáři zavěšovali pomocí dlouhých žebříků světla, dovedné ruce autogenních svářečů spojovaly trubky v šedesátimetrové kusy. Bylo třeba svařit téměř 22 km trubek, to znamená provést asi 3240 svárů. V neposlední řadě brigáda, vedena obětavým místopředsedou oddílu ledního hokeje soudruhem Markem, také pracovala s nadšením. A tak rukama pracovních kolektivů se dokončují poslední práce. Těšme se na to, až velké dílo bude hotové a naši hráči vyjedou poprvé na umělý led.“⁵⁵

Článek se snaží poukázat na drobnější práci, která je při výstavbě nutná. Také jsou zde zaznamenána různá jména lidí, kteří se na stavbě podíleli. Jména jsem zde necitoval, ale jejich úloha je z článku více než jasná.

Zimní stadion byl otevřen 5. prosince 1955 vystoupením pražských krasobruslařů, mezi kterými nechyběli později slavní sourozenci Romanovi. O dva dny později se zde odehrálo první hokejové utkání, ve kterém Stalinovy závody Litvínov hostily hokejisty Rumunska. Domácí hokejisté v zápase vyhráli 7:1, a pokřtili tak nový stadion ofenzivním hokejem. Vybudováním umělého ledu s tribunami se v Litvínově ohromně zvedl zájem o hokej a ten stoupal vzhůru za úspěchem.

Výstavba stadionu nebyla zdaleka u konce. Jelikož nestačil rostoucímu zájmu, byla už v roce 1956 postavena železobetonová jižní tribuna a v ní restaurace a noclehárna pro hostující mužstva ze vzdálených měst. O dva roky později byla postavena železobetonová tribuna i na severní straně, co v sobě skýtala kabiny pro hráče, kabiny pro bruslící veřejnost, skladiště rekvizit a místnosti pro ledaře. Po postupu do nejvyšší soutěže v roce 1959 byla vystavěna východní tribuna z ocelové konstrukce

---

⁵⁵ Už brzy zamrzne plocha zimního stadionu. *Výstavba-časopis Stalinových závodů v Záluží v Krušných Horách*, 9. listopadu 1955, s. 3.

pro 1300 sedících diváků. Tu stejně jako o pět let později vystavěnou západní tribunu pro 800 sedících diváků projektoval Ing. Rosendorf z Chomutova.

Klíčovým momentem nejen v historii klubu, ale i v historii hokejového stadionu byl závěr prvoligové sezóny 1962/1963. Na závěrečném hodnocení uplynulé sezony se výbor oddílu ledního hokeje Stalinovy závody usnesl, že jediná šance, jak udržet hokej ve městě na nejvyšší úrovni, je zkvalitnění tréninkových metod, zlepšení výchovy mládeže ve vlastních družstvech a další zlepšení hokejového zázemí. Klub musel vzít v potaz jeden z hlavních faktorů. Konkurenti v bojích v první lize byli totiž z větších měst, kde měl hokej většinou dlouholetou tradici. Toto usnesení mělo vliv na další směřování budoucnosti klubu.

Hlavním záměrem pro zlepšení hokejových podmínek ve městě bylo zastřešení současného stadionu. Jedním z požadavků klubu a hráčů bylo, aby výstavba a zastřešení nezasáhla do ligové sezony, ale ani do přípravy mužstva. Pro výstavbu se vytvořila odborná komise, která měla dohlížet na řádný a plynulý průběh prací. Dále měla zajistit potřebné finance a materiální zajištění na realizaci stavby.

Komisí byly stanoveny dvě etapy zastřešení. První se týkala již zmíněné západní tribuny, díky níž kluziště lemovaly ze všech stran tribuny pro diváky. Na pracích se podíleli pracovníci odborných útvarů provozu 06 a 07 z místních závodů. Dále také vypomáhali hráči ligového mužstva, kteří měli značný podíl na betonářských pracích na západní tribuně. Hráči, ač prvoligového mužstva, nebyli ještě v této době zdaleka úplnými profesionály. Brali sice měsíčně nějaké peníze od klubu a za odehrané zápasy, ale stále museli chodit do práce. Většina z nich však byli zaměstnanci podniku, tudíž často docházelo k různým omluvenkám.

Po dostavění západní tribuny byly splněny předpoklady pro druhou etapu týkající se úplného zastřešení stadionu, která začala po skončení sezony 1964/1965. Aby však mohlo dojít k zastřešení, musela být hala úplně uzavřená. To znamenalo zastavět čtyři rohy, a tím spojit všechny tribuny. Dále vystavět kuřárnu, jelikož v hale se nesmělo kouřit, vhodně umístit různá občerstvovací zařízení a sociální zařízení pro návštěvníky.

První prací byla kompletace vazníků a opěrných sloupů, které byly dovezeny pracovníky chomutovských válcoven. Pracné svařování obrovských sloupů bylo prováděno za severní a jižní tribunou zimního stadionu. Poté byla odborníky vybudována lanovka provádějící přesuny a montáže již hotových vazníků střechy. Současně probíhalo shromažďování potřebného materiálu pro různé práce na střeše. Sehnali se vyučení tesaři, pokrývači, klempíři a elektrikáři, kteří provedli zcela novou instalaci osvětlení a ozvučení stadionu.

K pracím na stadionu a k úplnému zastřešení se vyjadřuje dobový článek, který byl publikován v závodním časopise Výstavba. „14. března skončila sezóna na našem Zimním stadionu. Brusle a hokejky i píš'alky rozhodčích si na půl roku odpočinou. Klid a ticho však zde přesto není. Hned 15. března totiž začala druhá etapa přestavby stadionu. Jaký je rozsah prací druhé etapy a jak bude vypadat stadión na podzim, jsme se zeptali dvou zasvěcených soudruhů: Ladislava Štěrbu (dlouholetý hráč A mužstva), vedoucího stavby, a Františka Votického z tělovýchovné jednoty.

Ladislav Šterba: První etapa byla dokončena podle plánu až na rozhlasovou kabinu, která má být na západní tribuně. Práce zde bylo dost, ale pomohli členové a funkcionáři z oddílu jednoty: cyklisté, krasobruslaři, odbíjenkáři, hokejisté, a výbor a hráči oddílu kopané. Druhá etapa představuje zastřešení stadionu a jeho obezdění, aby tvořil uzavřenou halu. Ocelovou konstrukci střechy nám zhotovují ve VTŽ Chomutov a myslím, že nehrozí zpoždění. Tři vagóny nosníků jsou již zde a podle smlouvy celou konstrukci mají dodat do 30. 6. V minulém týdnu jsme dokončili betonáž patek pro nosné sloupy na východní tribuně, do 1. května postavíme ocelový montážní sloup a pomocí lanové dráhy začneme začátkem května s vlastní montáží. Střecha bude z dřevěných palubek, pokrytých lepenkovou krytinou se skelnou tkaninou. Zastřešení musí být dokončeno do zahájení sezóny a celá druhá etapa, včetně nátěrů do konce prosince.

František Votický: Zahájení sezóny jsme stanovili na 1. září a tomuto termínu podřizujeme všechny akce. Zatím se nepromarnil jediný den. Od zahájení sezóny chceme také nabarvit ledovou plochu, a to souvisí se strojovnou a její kapacitou, stejně jako řešení větrací haly a zajištění konstantní teploty. Patří sem i rozhlasové a osvětlovací zařízení, které se projektuje. Zkrátka práce nás čeká ještě hodně. To, co

jsme si na letošek stanovili, chceme dokončit včas a třeba ještě něco navíc, ale již dnes je jasné, že úplné dokončení celého areálu kryté haly, aby mohla sloužit nejen v zimě, bude až příští rok. Na podzim již v kryté hale.“⁵⁶

Jak čas plynul, stavba se stále více podobala stavebním plánům. S vidinou úspěšného výsledku se tempo práce zvýšilo. Ke konci srpna bylo jasné, že plánované dokončení stavby na polovinu září bude dodrženo. Ligové mužstvo tehdy muselo trénovat na cizích stadionech. Soustředění mužstvo absolvovalo na dvoutýdenním pobytu v Jánských Lázních v Krkonoších.

Otevření stadionu se datuje na 11. září 1965, kdy bylo sehráno přátelské utkání mezi CHZ Litvínov a Slovanem Bratislava s výsledkem 8:3. Diváci byli natěšeni nejen na novou halu, ale i na miláčka publika Jaroslava Waltera, který však přestoupil do bratislavského klubu. Od této chvíle už nikdy nemělo pršet, sněžit či foukat na ledovou plochu. Po skončení těchto úprav měla krytá hala kapacitu pro 9000 diváků, z toho 2500 míst k sezení. Pro klub to mělo zásadní význam. Stadion přešel na devítiměsíční provoz. Litvínov vždy musel spoléhat na vlastní odchovance, tedy mladé hráče ze svých zdrojů. Díky výstavbě kryté haly a dobré práci nových trenérů, kteří se většinou rekrutovali z bývalých hráčů klubu, bylo o hokej ve městě dobře postaráno. Oddíl z toho mohl další léta prosperovat. O výchově mladých hráčů na Litvínovsku bude ještě řeč.

Na financování stavby se z největší části podílel podnik. Od doby, kdy začala výstavba západní tribuny, se na stavbě finančně podílel také Městský národní výbor v Litvínově. Na zastřešení a přístavbě severní tribuny se finančně spolu účastnilo i sdružení tělovýchovy ve městě. V roce 1968 byly v hale vystavěny různé občerstvovací kiosky a obchody se suvenýry. Rozšířilo se množství sociálních zařízení a pokladen před stadionem. V roce 1970 byla dokončena severní přístavba kryté haly s mazutovou kotelnou pro celý areál, se sklady, místnostmi pro praní prádla a údržbu výzbroje a výstroje, vstupní hala, kanceláře a klubovny pro vedení klubu. Dále byly

---

⁵⁶ Na podzim již v kryté hale. *Výstavba- časopis chemických závodů v Záluží čs-sov. přátelství*. 28. března 1965, s. 4.

vybudovány odpovídající kabiny pro hráče obou mužstev a nakonec i hotelové ubytování pro 52 sportovců nebo hostů. Tím stadion dostal zařízení, jež ve své době umožnilo hladký provoz i při vrcholových sportovních a soutěžních utkáních a poskytlo plné pohodlí, ať už hráčům nebo činovníkům a návštěvníkům stadionu.

V roce 1979 se klub odhodlal k dalšímu kroku, který měl zkvalitnit možnosti výchovy vlastních hráčů a zlepšit tréninkové dávky hráčům od prvních tříd až po A mužstvo. Hned vedle současného stadionu byla postavena druhá plocha, jež byla o tři roky později zastřešena. Nová hala byla využívána nejen klubem pro tréninky mužstev, ale i pro bruslicí veřejnost na Litvínovsku. Po výstavbě krytého stadionu bylo za brankou použito místo ochranných sítí drátěné pletivo, aby nedocházelo ke zranění diváků. Boční strany zůstaly kryté pouze mantinely. Až v roce 1982 se hrazení začalo dělat z tvrzeného skla. Od první poloviny 90. let jsou nad mantinelem ochranná plexiskla, která zvětšují bezpečnost diváků i hráčů. Kapacita stadionu se postupně snižovala. Hlavním důvodem je bezpečnost diváků během utkání, a proto je dnešní kapacita stadionu 7000 diváků, z toho 5000 míst na stání a 2000 míst na sezení.

Začátkem sezony 1995/1996 byly slavnostně otevřeny prostory pro V.I.P hosty, které jsou umístěny na severní tribuně. Od roku 2004 dochází každoročně k letním rekonstrukcím stadionu. V prvním roce byla rekonstrukce zatím nejrozsáhlejšího rázu. Byla provedena rekonstrukce ledové plochy na obou stadionech. Hokejisty na několik týdnů na ploše vystřídal bagry a další těžké stroje. Došlo také k rekonstrukci nových chladicích trubek a k výstavbě nových mantinelů, jež už neodpovídaly extraligovým parametrům. Rekonstrukce se nevyhnula ani dosavadním střídačkám pro hráče. Město, které odkoupilo zimní stadion od klubu, investovalo do přestavby ledové plochy okolo 24 milionů korun.

K dalším rekonstrukcím došlo na střeše stadionu, kde byly opraveny nosné ocelové konstrukce hlavní haly. Renomovány byly též hráčské šatny, zázemí pro rozhodčí, ošetřovny, turnikety a sociální zařízení. Opravy si vyžádaly další miliony korun. Před touto sezonou zaplatil hlavní sponzor klubu: Benzina a. s., obří obrazovku na jižní tribuně. Tím však rekonstrukce na zimním stadionu Ivana Hlinky zdaleka nekončí. Asociace profesionálních klubů stanovila podmínku pro extraligové stadiony. Kapacita stadionu musí mít minimálně 5000 míst, z toho 3500 míst k sezení. Takovým

požadavkům současná kapacita zimního stadionu v Litvínově nevyhovuje. Litvínovský klub má tři roky na to, aby podmínku vyřešil a nebyla mu tak odebrána licence pro extraligové boje.

Zimní stadion však nebyl a ani není využíván pouze k mistrovským zápasům A mužstva. Konala se zde řada sportovních a kulturních akcí. Vystoupila zde spousta našich předních umělců minulého režimu. V roce 1968 zde bylo uspořádáno mistrovství světa ve sportovní gymnastice žen. Na stadionu se uskutečnilo také několik mezistátních zápasů v hokeji. Po revoluci se na stadionu koncem většiny sezon konalo utkání hvězd, kterého se zúčastnili odchovanci klubu v té době hrající v National Hockey League. Stadion zároveň sloužil oddílu šachistů, stolnímu tenisu a jeho šatny využívali místní atleti a fotbalisté, kteří trénovali na vedlejším letním stadionu. Zimní stadion Ivana Hlinky v Litvínově patří k největším sportovním stavbám ve městě a přispěl velkou měrou k rozvoji veškerého sportovního dění v Litvínově i v jeho okolí.

5 Další litvínovské legendy

5.1 Miroslav Kluc

Litvínovským klubem prošla už řada velkých hráčů českého hokeje. Většina patřila k odchovancům místního klubu. Prvním byl hráč, jenž přišel do Litvínova až na sklonku hráčské kariéry. Miroslav Kluc, rodák z Nesuchyně u Rakovníka, měl hlavní podíl na postupu Litvínova mezi hokejovou elitu.

Narodil se 1. prosince 1922 v Nesuchyni u Rakovníka. S hokejem se potkal už v nejútlejším věku na místním rybníku. Jako teprve šestnáctiletý se stal aktivním hráčem v HC Nesuchyně. Během druhé světové války se svým mužstvem pravidelně hrál Kladenskou župu. V té době se mohlo hrát pouze v neděli za světla na přírodním ledě, protože celý týden hráči chodili do práce. „Soupeři byli z okolních vesnic a některé periferní celky z Prahy. Hrál se vždy jeden zápas dopoledne a potom odpoledne odvěta.“ Hokejovým dovednostem se naučil na zamrzlém rybníku. „Každý den jsme po práci chodili bruslit až do noci. Osvětlení nebylo, tak jsme jen vodili puk a nestříleli. Když nemrzlo, nehrálo se.“ popisuje své hokejové začátky.

Po skončení války byl přijat do Československých státních drah v Chomutově, kde se staral o stavbu a údržbu tratí. V místním celku nejprve dva roky hostoval, přičemž stále hrál za svoji rodnou Nesuchyň. Hokej v Chomutově teprve začínal, klub neměl ani umělý led, a proto byl zařazen do druhé hokejové třídy. Jeho prvním důležitým okamžikem byl zápas proti národnímu mužstvu Rumunska, který Chomutov prohrál 7:8. V roce 1948 Kluc i se svým mladším bratrem definitivně přestoupil do Chomutova. Do roku 1951 se ambiciózní mužstvo prokousávalo nižšími soutěžemi až do první ligy. Zápas se konaly v rámci okresu a přinášely desítky gólů, velkou část z nich si připsal talentovaný střední útočník. „Třeba Radonicím jsme dali 32 gólů, Jirkovu 17, já z toho dal minimálně třetinu branek. To potom pěkně naskakovalo.“

Ve zmiňovaném roce 1951 Chomutov vyhrál kvalifikaci do první ligy. „S námi téhož roku postoupilo i Bratrstvo Prahy s legendárním Zábrodským.“

Chomutov se v lize zabydlel a s legendárním útokem, který byl tvořen Josefem Klucem, Miroslavem Klucem, Ottou Cimrmanem, byl „štikou“ ligy. Po postupu do ligy dostal poprvé pozvánku do reprezentace. Ve svých devětatvaceti letech.

„Nikdy jsem v reprezentaci nebyl stálým členem. V té době dosti záleželo, kdo byl trenérem. Když byl Farda z Brna, tak jsem nejel. Když Herman z Prahy, který nás měl víc na očích, tak jsem se většinou do výběru dostal. Tenkrát se dělaly vojenské mančafy, z Brna, ATK Praha, Křídla vlasti z Olomouce, jejich hráči měli většinou přednost. V prvních letech jsem jezdil s národním mužstvem do sovětského svazu. Mojí první velkou reprezentační akcí bylo Mistrovství světa ve Švýcarsku v roce 1953. Pro nás skončilo nešťastně. Zemřel Stalin, dostali jsme černé pásy. Jenže po pár dnech zemřel i Gottwald a nás odvolali domů.“ Poukázal, jak politika ovlivňovala sportovní dění.

„Druhou mojí akcí byla olympiáda v Cortině d'Ampezzo, kde jsme neuspěli. Na turnaj jsme přijeli dosti unaveni po náročných zápasech ve Švýcarsku, navíc jsme hráli nedisciplinovaně. Měli jsme tam jet celý náš útok z Chomutova, ale nakonec bráchu nevzali a místo něj jel Pantůček. První dva útoky byly z Brna. Na turnaji jsem dal dvě branky, ale pak už jsem pozvánku nedostal. Rád vzpomínám na zápas v Moskvě, kdy jsme remizovali 2:2 a oni vyrovnali tři minuty po normální hrací době. Tam byl časoměřič na budíku a hrálo se pořád, než oni vyrovnali. Takový to tenkrát bylo,“ uzavřel své povídání o reprezentačních zkušenostech.

Chomutov patřil k lepším týmům soutěže. V roce 1956 se chomutovští hokejisté dokonce stali vicemistry republiky a před nimi skončilo pouze RH Brno s Bubníkem, Dandou a Pantůčkem, kteří tvořili základ reprezentace. Kluc vyhrál „nejlepšího střelce“ soutěže. Tento kousek se mu povedl celkově čtyřikrát. O dva roky později však v Chomutově skončil. „Tehdejšímu vedení jsem se zdál příliš starý ve třiceti šesti letech na první ligu a chtěli, abych trénoval. Já se však cítil pořád, že na to mám, když jsem s vrcholovým hokejem začal v 29 letech. Oni si stáli na svém, tak jsem musel odejít. Ozval se mi Litvínov z druhé ligy s tím, že bych mohl trénovat a zároveň hrát. Tak jsme si plácli.“

V Litvínově dostal práci ve stavebním provozu 07 místních chemických závodů, kde byl vedoucím pan Šatný, který byl zároveň ve vedení hokejového klubu. Později se spolupodílel na různých výstavbách v chemických závodech a okolí. V mužstvu v roli hrajícího trenéra se hned stal nejlepším střelcem druhé ligy a významnou měrou se podílel na postupu mezi hokejovou elitou Československa. V mužstvu plnil roli ústřední postavy. Tehdejší mužstvo Litvínova nemělo s první ligou žádné zkušenosti, a právě Kluc byl jediný, kdo ji někdy hrál, dokonce v ní patřil k nejlepším střelcům. Svých zkušeností dokázal patřičně využít vždy ve prospěch celku. Dokázal ostatní hráče motivovat a přesvědčit je, že na ledě se dá porazit každé mužstvo. Neraď prohrával, a proto se snažil do poslední chvíle zvrátit nepříznivý výsledek. Mužstvo mu důvěřovalo a následovalo ho.

„Tenkrát jsme byli dobrá parta. Jak se říká, táhli jsme za jeden provaz. Já do hry dával vřdycky vše a práci jsem nikdy nevynechával. Vzpomínám si dobře na Jardu Waltera. To byl divoch. Vřdycky ho bavilo, když se mohl na ledě s někým poprat nebo pohádat s rozhodčím. Byl to dobrý hokejista. Často sám dokázal vyhrát zápas, ale taky jich několik prohrál. Vidět ho bránit byl svátek. Vřdycky čekal na červené čáře, až mu někdo pošle puk. Sebevědomí měl na rozdávání. Někdy jsem ho musel peskovat za jeho malé nasazení na tréninku. On si pak postavil hlavu a řekl něco ve smyslu, že i bez tréninku je nejlepší. Tak jsem opomenul, jak by asi hrál, kdyby trénoval a byl klid. On byl zkrátka element a někteří to s ním neměli jednoduchý. Dobře si vzpomínám na můj poslední zápas v kariéře. Hráli jsme proti Spartě, za kterou hrál tou dobou Roziňák. Oba jsme tenkrát slavili narozeniny, tak jsme dostali kytku a nějaké předměty. Bylo to pěkné rozloučení na zaplněném stadionu. V Litvínově jsem prožil krásný a úspěšný závěr hráčské kariéry, rád na ty časy vzpomínám.“

Poté o jeho trenérské službě projevil zájem VTŽ Chomutov. Po roce si výrazné osobnosti trenéra všimly také zahraniční kluby. V roce 1964 podepsal smlouvu v Lausanne, kde tři roky trénoval. V roce 1967 o něj projevil zájem Litvínov. Stal se hlavním trenérem A mužstva, a tak se poprvé setkal se svým následovníkem s číslem 14 na dresu – Ivanem Hlinkou.

„Ivana jsem trénoval jako hráče, když jsem se vrátil ze Švýcar tři roky, asistenta mi dělal jeho otec. Byl to bouřlivák, a jako správný kapitán uměl strhnout mančaft a oni

za ním šli. Ne nadarmo se jím stal už ve dvaceti letech. Na ledě byl nepřehlédnutelný svým typickým skluzem na bruslích. Když stavěl rodinný dům, tak jsem mu dozoroval u stavby a hlídal kvalitu práce. On byl obrovský patriot, vždycky se vracel domů do Litvínova. Moje manželka pracovala s jeho matkou, tak se naše rodiny znaly. Později, když ukončil kariéru, organizoval každý rok v létě různé akce pro bývalé hráče klubu. Snažil se dbát na historii a tradici oddílu. Ke všem se choval slušně. Měl dobré srdce.“

Po angažmá na severu Čech zamířil do Jugoslávie, kde po čtyři roky vedl slovinský klub Olimpije Lublaň a zároveň úspěšně reprezentaci Jugoslávie. „Tenkrát jsem byl vždycky půl roku v Čechách a půl roku přes zimu v Jugoslávii.“

Po návratu z tehdejší Jugoslávie se s rodinou přestěhoval do Vínohradu u Prahy a spolupracoval s hokejovým svazem na výběru talentů do šestnácti let. Jeho rukama prošli hokejisté jako například Petr Klíma, Jiří Šejba, Leo Gudas nebo olympijský střelec finálové branky proti Rusům Petr Svoboda. Poté se již k hokeji nevrátil. Miroslav Kluc patřil k nejlepším středním útočníkům padesátých let. Za své působení v Chomutově od nižších soutěží až po první ligu nasázel neuvěřitelných 1194 branek. Dá se říci, že jeho příchod do Litvínova byl zlomem v historii klubu. Dodnes pamětníci dodávají, že bez Kluce by první liga nebyla. Na ledě vynikal skvělou tvrdou střelou, která byla postrachem pro mnoho brankářů. Se svou vysokou postavou se na ledě neztratil a dokázal tvořit hru celého útoku.

„Během kariéry jsem měl štěstí, že jsem se nikdy vážně nezranil. Jednou jsem míval problémy s kolenem, ale to bylo všechno. Co se týče té střely, trénoval jsem ji od malička, když jsem kamarádům věšel čepice na branku, a třefoval se do nich. Nikdy jsem nestřílel příklepem, protože to snižuje přesnost. Přesto jsem dokázal střílet hodně tvrdě. I když u hokeje dlouhá léta nepůsobím, nikdy jsem na něj nezanevřel. Je to moje láska, koukám na každý přenos, co vysílají. Do Litvínova jezdíme na každoroční srazy, které založil Ivan. Chovají se tam ke mně pěkně. S olympioniky míváme srazy každý rok v Praze. Je příjemné někdy zavzpomínat.“⁵⁷

---

⁵⁷ Pořízeno v osobním rozhovoru s panem Miroslavem Klucem 20. března 2010 v jeho rodinném domku ve Vínohradu

5.2 Jiří Bubla

Jiří Bubla patří bezesporu mezi nejslavnější obránce české hokejové historie. Proto by byl hřích psát o litvínovském hokeji a nepřipomenout jeho slavného odchovance 70. let. Navíc, když je velká část práce věnována jeho dlouholetému spoluhráči – Ivanu Hlinkovi. Oni dva spolu utvořili obávaný tandem, před kterým měli respekt nejen ligoví, ale i mezinárodní soupeři, a proto se řadí mezi nejslavnější sportovní dvojice československé historie. Lze je zařadit do společnosti takových dvojic jako byl Bican s Kopeckým,⁵⁸ bratři Holíkové a v poslední době kladenská „dvojčata“ Patera s Procházkou. Dvojice, která spolu odehrála většinu zápasů své kariéry tak měla velké výhody nad ostatními hráči v sehranosti a přirozené intuici, co ten druhý udělá. Nebyla to dvojčata, ale během těch let se mezi nimi ve hře utvořilo určité pouto, které jim tyto výhody umožnilo.

Rodák z Horního Jiřetína se prvním hokejovým krůčkům učil na místním rybníku. Do litvínovského hokejového klubu přišel v devíti letech. V žákovských ročnících hrál na křídle Hlinkova útoku. Až v dorostu, když byl nedostatek obránců, se díky svému stylu hry rychle „přeučil“ na obránce. S dorosteneckým výběrem vyhrál mistra republiky, což se klubu povedlo poprvé v historii. Postavu měl ideální pro vrcholový hokej. Od přírody měl hodně síly a kuráže, které na ledě dokázal patřičně využít. Jeho devizou bylo dobré skloubení techniky hole, rychlosti a síly v osobních soubojích. Vynikal velkou vytrvalostí, proto dokázal odehrát dlouhé úseky zápasu v kuse.

---

⁵⁸ Josef Bican (25. 9. 1913 – 12. 12. 2001) Vlastimil Kopecký (12. 10. 1913 – 31. 7. 1967) První jmenovaný patří mezi nejslavnější fotbalisty historie. Podle statistik je nejlepším střelcem historie. Reprezentoval Rakousko i Československo. Dlouholetý hráč Slavie Praha a její nejlepší střelec s Vlastimilem Kopeckým vytvořili nejužasnější útok ligy. Jejich přirozená spolupráce byla pověstná a to samé se dá říci o jejich věrnosti k Slavii Praha. Kopecký předčasně umřel při zápase staré gardy Slavie Praha. Na kus řeči s Josefem Bicanem. *Gól*, 5. říjen 1978, roč. 11, č. 40, s. 6. Fotbalová manželství. *Gól*, 21. prosinec 1972, roč. 5, č. 51-52, s. 15.

Do ligového celku „naskočil“ v sezoně 1967/1968. V ligovém zápase debutoval na domácím ledě proti Slovanu Bratislava a uchytil se natrvalo. Svými ofenzivními výpady se hned v druhé sezoně prvoligového celku stal nejlépe střelícím obráncem mužstva. Poté nastoupil do Dukly Jihlava na dvouletou povinnou vojenskou službu, kde se setkal se svým vzorem Janem Suchým.⁵⁹ Ten se stal našim prvním ofenzivním obráncem v historii. Do té doby byli obránci ve hře jen na bránění soupeře a „čistění prostoru“ před brankou. On však vynikal skvělou rozehrávkou, tvrdou střelou a dobrou podporou útoku. Mladý Bubla se vydal v jeho stopách, a dá se říct, že založil v Litvínově kult ofenzivního obránce, kterých klub od té doby vyprodukoval nespočet. Během dvouletého povinného vojenského výcviku v Jihlavě se hodně přiučil, až nakonec v posledním zápase druhé sezóny střelil jedinou branku zápasu, a Dukla se stala znovu mistrem ligy.

Po sezoně se talentovanému obránci nabídky jenom hrnuly. Jiří Bubla se ale po dvou úspěšných sezónách vrátil na sever Čech. V té době se „klubismus“ pěstoval v mnohem větší míře, navíc nebylo tak lehké přestoupit z jednoho oddílu do druhého. Ve stejném roce debutoval na mistrovství světa ve Švýcarsku a vedl si jako zkušený harcovník. Nastupoval s Hlinkovým útokem, a tak se mohli spolu poprvé ukázat na reprezentační akci. Po návratu do Litvínova nastupoval převážně v obranné dvojici s Ing. Vopatem. Spolu tvořili ideální obranný pár. Vopat byl druh typického defenzivního obránce, který „hasil“ v obraně každé nebezpečí. Jeho hlavním úkolem bylo zajišťovat obranu při Bublových útočných výletech. Měl na to ideální parametry. Obrovské rozpětí paží, sílu, dostatečný důraz a hlavně srdce obětavého bojovníka. Bubla díky němu mohl zdatně podporovat útočné akce svého mužstva. Jejich obranná dvojice nastupovala vždy s Hlinkovým útokem. Společně měli na starost převážnou většinu přesilovek a oslabení v zápase.

---

⁵⁹ Jan Suchý (10. 10. 1944) Dlouholetý hráč jihlavské Dukly, jeden z nejlepších obránců československé historie, byl prvním ofenzivním obráncem v československém hokeji, první vítěz ankety Zlatá hokejka. Stal se jediným obráncem v historii národní ligy, který dokázal vyhrát produktivitu soutěže. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 282.

Bubla díky své vytrvalosti dokázal hrát dlouhé úseky zápasu bez střídání. Diváky udivoval svou bezchybnou spoluprací s Hlinkou. Typickým výpadem byla jeho podpora útoku z druhé vlny, když Hlinka počkal na modré, a nabídl puk najetému Bublovi středem hřiště, a ten zcela sám měl velké množství možností jak akci zakončit. Ač soupeři jejich útočné počínání znali, těžko je dokázali ubránit. Bubla se každoročně stával nejproduktivnějším obráncem svého klubu a vždycky patřil mezi nejlepší nahrávače celé ligy.

V reprezentaci nastupoval s plzeňským Milanem Kajklem⁶⁰ a vytvořili spolu jednu z nejlepších obranných dvojic československého hokeje. Kajkl byl přesně ten typ obránce, kterého k sobě Bubla potřeboval. Jako první obranná dvojice spolu odehráli většinu vrcholových turnajů reprezentace. Oba si rozuměli i po lidské stránce, a proto si dokázali na ledě vyhovět. Vrcholem jejich generace byly Olympijské hry v Innsbrucku, kde vybojovali stříbrné medaile. A poté dvě mistrovství světa v Katovicích a ve Vídni, kde celý turnaj dokázali vyhrát. Za největší zážitek a zkušenost hodnotí turnaj Canada Cup 1976, kdy Českoslovenští hokejisté hráli finále proti domácí Kanadě a prohráli až 5:4 po prodloužení. Po mistrovství světa v Praze roku 1978 byl Bubla zvolen nejlepším obráncem celého turnaje a v prestižní anketě Zlatá hokejka obsadil třetí místo za dvojicí Hlinka, Holeček. Sezona 1977/1978 byla vrcholem Bublovy kariéry. Ve zmiňované sezoně se mu povedlo vstřelit na obránce úctyhodných 21 branek a společně s Hlinkou táhl Litvínov i reprezentaci k úspěchu.

Mezitím začal stavět s rodinou dům u Prahy. Chystal se jeho přesun do pražské Sparty. Litvínov nechtěl přijít o osobnost z obraných řad, kterou v Bublovi měl, a tak se přesun řešil až v nejvyšších patrech hokejového vedení. Přesto však sezonu 1979/1980 začal s velkým rudým „S“ na prsou. Po pár zápasech sezony se kluby dohodly, že se přesune na sever Čech, aby vypomáhal svému bývalému klubu ze spodních pater tabulky. Sezону však dokončil v pražském klubu a odjel na svoji poslední reprezentační

---

⁶⁰ Milan Kajkl (14. 5. 1950) Jeden z nejslavnějších obránců plzeňského hokeje, ve kterém strávil 12 ligových sezón. V reprezentaci nejčastěji nastupoval s Jiřím Bublou. Dvojnásobný mistr světa z let 1976, 1977. GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: nakladatelství Olympia, 1978, s. 337.

akci. Olympijské hry v Lake Placid však obsluhoval bez svých dvou osudových spoluhráčů, tedy bez Hlinky a Kajkla.

Další ročník odehrál celý v klubu z hlavního města. Po sezoně byl Bublovi s Hlinkou umožněn legální přesun do ciziny. Dlouho to vypadalo, že oba přesunou do Švýcarska. Nakonec se však ozval klub NHL Vancouver Canucks a oba s nabídkou souhlasili. V první sezoně měl Bubla smůlu na těžké zranění kotníku, které mu předčasně ukončilo sezonu a nemohl tak pomoci svému týmu při cestě do finále Stanley Cupu. Druhou sezonu za mořem společně se svým hokejovým „dvojčetem“ odehrál celou i přesto, že po operaci měl v kotníku čtyři ocelové šrouby. Svoji silou se rychle dokázal přizpůsobit kanadskému hokeji, který byl o poznání tvrdší, než ten, který znal z Evropy. Mužstvo nebylo tak silné, jak v minulé sezoně, a tak pro oba československé hráče sezóna brzy skončila. Klub chtěl oběma hráčům o rok prodloužit smlouvy, ale Hlinka se nakonec rozhodl pro návrat do Evropy. Přijal nabídku švýcarského klubu Zug, kde trénoval bývalý litvínovský obránce František Dům. Bubla s prodloužením smlouvy souhlasil a nakonec zůstal v klubu do konce své hráčské kariéry. Tehdejší vedení hokejového svazu jeho emigraci bralo nelibě a z populárního obránce se stal znenadání zrádce.

V kanadském klubu hrál Bubla až do sezony 1985/1986, kdy ukončil hráčskou kariéru ve třiceti sedmi letech. Během svého působení za mořem odehrál 256 zápasů a připsal si 118 kanadských bodů. Poté v klubu přijal pozici skauta, jehož úkolem bylo vyhledávat a sledovat talentované hráče. O rok později se na mistrovství světa v hokeji v Rakousku údajně spolupodílel na pašování drog. Byl obviněn rakouskými úřady, že měl celý proces financovat. Následně byl odsouzen k pěti letům odnětí svobody. Nutno podotknout, že měl minimální šanci se hájit. Část procesu byla vysílána i v komunistické televizi v Československu. Za mřížemi v Rakousku strávil celé čtyři roky. Nepříjemná událost poznamenala jeho život, jeho rodinu i jeho samého. Bubla do dneška vinu na spolupodílení pašování zásadně odmítá. Poté se vrátil zpět do Vancouveru, kde jej kanadské úřady přijaly. I z toho lze posuzovat jeho údajnou vinu. V kanadském městě si našel novou práci. Nejprve ve městě provozoval kavárnu, později vedl kamionovou dopravu. Do vlasti se nevrátil, zůstával však v kontaktu s několika přáteli. K návratu domů přispěla až tragická smrt Ivana Hlinky. Zúčastnil se exhibičního zápasu Litvínova proti Hlinka týmu, kde utvořil obranou dvojici se svým synem,

slavným obráncem Jiřím Šlégrem. O dva roky později se do Litvínova vrátil a dodnes působí v klubu jako šéf mládežnického hokeje.

Nejlepší obránce v historii litvínovského hokeje za klub odehrál 352 utkání a připsal si 254 kanadských bodů. Na obránce úctyhodná bilance. S lvíčkem na prsou nastoupil k 230 mezistátním utkáním a vstřelil 38 branek. V severočeském klubu drží řadu rekordů. Na závěr zveřejňuji dobové hodnocení jeho hokejového umění.

„Jirka se stal duší naší prvé – Hlinkovy pětky a spolu s jejím vedoucím vytvořil obávaný litvínovský tandem, který byl postrachem nejen ligových soupeřů, ale i soupeřů naší státní reprezentace. Divákům našeho zimního stadiónu a na stadiónech po celém hokejovém světě, kde hrál, připravil řadu krásných okamžiků a požitků ze hry. Byl to velký bojovník, radši hrál, než mluvil. Dokázal rány přijímat, ale i rozdávat. Každé utkání odehrál s profesionálním přístupem. Významně se zapsal do hokejových analů našeho litvínovského oddílu.“⁶¹

---

⁶¹ Po více než čtyřech stech ligových zápasech. *Výstavba- závodní časopis chemických závodů československého-sovětského přátelství v Litvínově*. 15. Dubna 1979, s. 4.

6 Litvínovská mládež

Litvínov a hokej. To jsou pojmy, které k sobě neodmyslitelně patří. Tento kanadský sport proslavil město nejen doma, ale i v zahraničí. Upřímně lze říci, že toto město s necelými třiceti tisíci obyvateli by se bez hokeje jen těžko dostalo do podvědomí širší veřejnosti. Za těch necelých šedesát pět let existence klubu si litvínovský hokej vybudoval určité renomé, které se vyznačuje atraktivním útočným hokejem plným dravého mládí. Zkrátka Litvínov si vytvořil ve světě hokeje postavení určité marky, která má svou hodnotu.

Klub po dobu své existence vychoval čtrnáct mistrů světa a osm olympijských vítězů a to nesmíme zapomenout na osobnost trenéra Ivana Hlinky a maséra Václava Šaška, kteří jsou také úzce spjati s Litvínovem. Reprezenační dres obléklo několik desítek odchovanců či hráčů, kteří prošli litvínovským klubem. V kanadskoamerické NHL nastoupilo dvacet tři odchovanců klubu, což je nejvíce ze všech klubů z České Republiky. Tohle jsou průkazné důkazy, že tohle malé město ze severu Čech pro reprezentaci českého potažmo československého hokeje, udělalo kus práce. Velký podíl na tom má 51letá nepřetržitá účast klubu v první lize. Přičemž takovouto nepřetržitou dlouhověkostí v první lize se mohou pyšnit jen tři kluby v lize. Sparta Praha, Pardubice a Litvínov. Jednoznačně je to jeden z hlavních atributů pro úspěšnou výchovu mladých talentů. Ti měli od začátku možnost nastupovat v prvoligovém celku a rozvíjet svůj talent. Ale to bych předbíhal. Trvalo řadu let, než se klub do takové pozice dostal.

V prvních letech existence neměl prostředky na výchovu mládeže. Chyběli finance, školení trenéři a hlavně zimní stadion. Proto podobně jako v jiných městech, kde nebyl zimní stadion, mužstvo Stalinovy závody Horní Litvínov přibíralo hráče odjinud. Na počátku se jednalo převážně o hráče, kteří přicházeli za prací do chemických závodů z okolních měst a vesniček. Po pár letech začali přicházet hráči z okolí hlavního města a vzdálenějších končin. Někteří se uchytili a zůstali nastálo, jiným osud nepřál a zkusili štěstí v jiném oddíle. Čím klub postupoval výše patry ligové příslušnosti, mohl si začít hráče vybírat a cílevědomě doplňovat mužstvo.

Zlom přišel s vybudováním zimního stadiónu s umělou ledovou plochou v roce 1955. Stadion radikálně zlepšil podmínky pro první mužstvo, ale v pozadí zůstává velké rozšíření mládežnického hokeje. Dále to přispělo k celkovému zlepšení tréninkových procesů, které se mohly prodloužit ze sezonního na celoroční, a v souvislosti s tím se zlepšilo technické vybavení a celkový herní projev jednotlivých mužstev klubu. Výstavba stadionu samozřejmě zhltila nemalou sumu peněz, kterou z velké části zprostředkoval chemický podnik. Proto se klub přeorientoval na finančně výhodnější, ale zato pracnější výchovu vlastních odchovanců.

V klubu byla pro výchovu mládeže přijata jednotná filosofie, která utváří tvář klubu do dnes. Vedení kladlo důraz na útočné pojetí s pestrou kombinací, tedy pojetí, navazující na tradici a úspěchy československého hokeje v 50. letech. Proto se za několik let začali objevovat první výsledky dlouhodobé a usilovné práce. V seniorské a juniorské reprezentaci se začali objevovat a vynikat technici, dobří bruslaři se schopností využívat svých předností, techniky s pukem, chytrostí a sebevědomí k obehnutí soupeře. Prvním reprezentantem litvínovského původu byl Jaroslav Walter, za kterým se táhne dlouhá řada reprezentantů s litvínovskými kořeny.

Klub mohl brzy těžit z úzké spolupráce se Základní školou v Litvínově, kde byla zřízena v každém ročníku sportovní třída hokejistů. Tyto třídy pravidelně absolvují tréninky v ranních a odpoledních hodinách. Zájem ve městě o hokej byl v té době enormní. Dále byly na škole zřízeny experimentální třídy, kde většina žáků zjistila, pro jaký sport má vlohy. Což také umožnilo určitou selekci talentů. Tím oddíl získal předstih před ostatními kluby, které na počátku takové možnosti neměly. S hokejem se děti seznamovaly již v první třídě, ale jednalo se pouze o nejzákladnější prvky. Poté opět došlo k určitému výběru těch schopnějších a talentovanějších, kteří byli zařazeni do oddílu.

Řada trenérů mládeže se utvořila z bývalých hráčů klubu. Ti poté měli potřebné zkušenosti k hokejové výchově. Navíc častokrát byli ve spojení se školou, takže věděli, jak si děti vedou i v jiných sportech a činnostech. V klubu byla pro mládež vytvořena určitá komise, která řídila celý chod kolem tak velkého kolektivu. Jenom žáci byli rozděleni do tří kategorií. Starší žáci, mladší a přípravek. Pod komisí spadal ještě mladší a starší dorost. Většina těchto kategorií měla své B týmy, což umožňovalo nábor více

děti a fungovala větší konkurence v mužstvu, a tím také větší motivace pro zlepšení. Díky této propracované organizaci výchovy mládeže si oddíl své prvoligové hráče s největší částí vchoval sám.

Výchova vlastních hráčů také skýtala různé komplikace. Do každého hráče, který si prošel klubem od žáčků až po „A“ mužstvo, oddíl investoval nemalou částku. Proto mu jeho další osud nebyl lhostejný. Problém se vyskytl při nástupu na vojenskou základní službu. Každý hráč hokejového klubu musel podstoupit dvouletou službu ve vojenském celku. Hráči různých týmů z nejvyšší soutěže samozřejmě chtěli nastupovat v prvoligové Dukle. Vojenských klubů v nejvyšší soutěži v té době nebylo mnoho, a tak někteří hráči museli do Dukly, která hrála druhou nejvyšší soutěž. Těm se pak v nižší soutěži pozastavoval herní vývoj. Takových hráčů byla velká řada, jelikož prvoligové Dukly měli velmi sníženou kapacitu. Klub se snažil tento problém řešit různým odkladem povinné vojenské služby. Tento problém byl však pro všechny kluby stejný.

6.1 Litvínovské Nagano

Vývojem se výchova mládeže v klubu zdokonalovala. První výjimečně úspěšnou generaci litvínovských odchovanců tvořili hráči kolem Hlinky a Bubly. Ti byli poté nahrazeni partou kolem Růžičky, Rosola, Klímy a Kadlece. Vrcholná generace se objevila na konci osmdesátých let, která nejprve vyhrávala republikové tituly ve všech svých kategoriích, a poté se spolupodílela na většině českých hokejových úspěchů poslední doby.

Vrchol přišel na již zmiňovaných Zimních olympijských hrách v Naganu. Byl to vrchol jedné hokejové generace a také jedné litvínovské. Třetina týmu byla složena z odchovanců litvínovského celku. Jmenovitě to byli tito hráči: Růžička, Reichel, Lang, Ručinský, Beránek, Šlégr,⁶² Svoboda⁶³ a Čaloun. Navíc na střídače stál nejslavnější

---

⁶² Jiří Šlégr (30. 5. 1971) Odchovanec litvínovského hokeje a nejen z nejlepších obránců v historii klubu. Syn Jiřího Bubly, který šel v jeho stopách a do hry nastupoval v roli ofenzivního obránce. Olympijský vítěz z Nagana, vítěz Stanley Cupu a mistr světa z roku 2005. V současnosti se věnuje politické kariéře. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 78.

odchovanec klubu. Ivan Hlinka. Proto se nelze divit obyvatelům a fanouškům Litvínova, že tento úspěch brali také jako úspěch svého klubu. A shodně ho pojmenovávají „litvínovské Nagano“.

Klub, který ještě nikdy ve své historii nevyhrál mistrovský titul, ale pro reprezentaci dlouhodobě vychovává jednoho reprezentanta za druhým. Zdá se až neuvěřitelné, že třetina toho úspěšného týmu se vzala sotva ze třiceti tisícového města a okolí. Jedná se o světový unikát. Naganský úspěch v té době prožívala celá Česká republika, ale v Litvínově se po dobu play-off jako by zastavil čas. Lidé si brali dovolené, místní hospody byly od brzkých ranních hodin otevřené, žilo se jen hokejem. Všichni byli zvědaví, jak si jejich bývalí spolužáci, kamarádi nebo sousedé povedou. A proto, když Hašek zvedal ruce do výše na oslavu vítězství a hráči na něj naskákali, každý z nich byl hrdý, že tolik hráčů úspěšného týmu pochází ze stejného města jako oni sami.

Na oslavu úspěchu vyjela z Mostu dlouhá kolona aut směr Litvínov. Při průjezdu městem měla většina aut u sebe nějaký symbol české státnosti. Každé auto troubilo, všichni mávali, radovali se na počest tohoto sportovního úspěchu. Měsíc na to město navrhlo udělení čestného občanství města Litvínov devíti hráčům, kteří pochází z klubové líhně za vynikající výkony na Zimních olympijských hrách v Naganu a za reprezentaci města. Tento návrh byl všemi členy ve vedení města schválen, a tak při letním turnaji o pohár generálního ředitele Chemopetrolu bylo poctěno všech devět hokejistů před zaplněným stadionem.

Klub je na úspěchy svých odchovanců patřičně hrdý. Na zimním stadionu Ivana Hlinky je zřízena malá síň slávy tohoto severočeského klubu. Člověk tam najde všechny

---

⁶³ Petr Svoboda (14. 2. 1966) Odchovanec litvínovského hokeje, který už v šestnácti letech nastoupil do prvního mužstva. V roce 1984 emigroval do Kanady, kde si jej v draftu vybral slavný klub Montreal Canadiens, s kterým v roce 1986 vyhrál Stanley Cup. Českou republiku reprezentoval na jediném velkém turnaji, kde však vítěznou střelou rozhodl o vítězství českého výběru ve finále. V současnosti působí jako hráčský hokejový agent. NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005, s. 76.

úspěchy klubu na republikové scéně. Úspěchy žákovských a dorosteneckých kategorií. Na zdech jsou zarámovány fotografie A mužstva z každého ročníku nejvyšší soutěže. Nechybí portréty všech odchovanců, kteří nastoupili do NHL ani repliky starých dresů klubu a různé upomínkové předměty. Největší část je však věnována nástěnce, která nese název „Nagano 1998“. Zde najdete všechny statistiky olympijského turnaje a řadu fotografií, kde se objevuje v převážné většině litvínovská parta. Klub s bohatou historií se stal za těch desítek let své existence jednou z největších bašt českého hokeje a dlouhá řada odchovanců šířila a stále šíří jeho slávu po celém světě.

7 Závěr

Ve své bakalářské práci jsem se zabýval historií hokeje na Litvínovsku. Mým cílem bylo zaměřit se na počátky a poukázat na první zmínky tohoto zimního sportu v regionu. V hlavní části jsem analyzoval strmý vzestup litvínovského oddílu a jeho pozdější dlouholeté usazení v první lize. Neopomím zmínky o největších legendách klubu, jež jej proslavily během své kariéry po celém světě. V neposlední řadě nechybí ani zmínka o tradiční výchově litvínovské mládeže, která dopomohla československé a později české reprezentaci k mnoha mezinárodním úspěchům.

Při své práci jsem narazil na důležitou vazbu klubu a Chemických závodů v Záluží. Toto propojení obou subjektů lze dokladovat na dlouhodobé finanční spolupráci od počátků litvínovského hokeje až do současné doby. Příkladem poslouží řada bývalých hráčů, kteří byli zároveň zaměstnanci podniku. Klub figuruje na „hokejové mapě“ první ligy nepřetržitě přes padesát let. Většími stálicemi je pouze pardubický klub a pražská Sparta. A právě na tento přívlastek, jakým je dlouholetá tradice, jsou v podkrušnohorském klubu patřičně hrdí, což jsem se snažil ve své práci akcentovat. Za zmínku také stojí specifický vztah hráčů ke klubu, jelikož se v něm projevuje velká známka patriotismu, díky němuž se bývalé opory do Litvínova často vracely a stále vracejí. V neposlední řadě nelze opomenout ani fanoušky, kteří svůj tým neustále podporují s vírou v zisk premiérového mistrovského titulu.

Myslím, že svojí prací jsem přispěl k lepšímu zmapování určitých úseků historie litvínovského hokeje a přinesl řadu zajímavých informací. Setkání s mnoha osobnostmi spojenými s klubem mi dopomohla k zachycení atmosféry, jež tento zimní sport ve městě a jeho okolí vytváří.

8 Použitá literatura

- BÁRTA, Pavel. *Wayne Gretzky*. Pardubice: Spektrum, 1991. S. 81.
- GUT, Karel – VLK, Gustav. *Zlatá kniha hokeje: Z dějin československého ledního hokeje*. Praha: Olympia, 1978. S. 574.
- GUT, Karel – PRCHAL, Jaroslav. *Český hokej*. Praha: Olympia, 1998. S. 160. ISBN 80-7033-525-4
- HOLÝ, Josef. *Kapitoly z dějin litvínovského hokeje*. Litvínov: Hockey Club Chemopetrol, 1996. S. 165.
- HOLÝ, Josef – GLASER, Miloš. *Lední hokej TJ CHZ ČSSP Litvínov: 20 let I. ligy v Litvínově*. Děčín, 1978. S. 24.
- HOLÝ, Josef – VRBA, Jan J. *Ivane, dej gól!: Vítězství a prohry týmů Ivana Hlinky*. Praha: Exit, 1994. S. 180. ISBN 80-900713-6-8
- KIRCHNER, Jaroslav – RŮŽIČKA, Vladimír. *Vladimír Růžička: Příběh hokejové legendy*. Praha: ZEMS, 2003. S. 216. ISBN 80-903305-1-7
- MALEC, Vlado. *Hokej 76 Katowice. ČSSR majster světa, majster Europy*. Bratislava: Šport, 1976. S. 88.
- MALEC, Vlado. *Hokej 78 Praha*. Bratislava: Šport, 1979. S. 167.
- NOVOTNÝ, Vladimír. *Černá žlutá – 60 let litvínovského hokeje*. Litvínov: Agentura Victory, 2005. S. 414. ISBN 80-85843-31-5
- ŠKACH, Petr. *Vladimír Růžička*. Praha: Knihcentrum, 1998. S. 16. ISBN 80-86054-39-X
- ŠMÍD, Jan – JÁGR, Jaromír. *Jaromír Jágr: Má léta v Pittsburghu*. Praha: Gutenberg, 2001. S. 298. ISBN 80-86349-05-5
- ULRYCH, Josef. *Hokejisti a králíci aneb Lehký průřez druhou polovinou 20. století*. Litvínov: Dialog, 2006. S. 134. ISBN 80-73-82-001-3
- ZÁRUBA, Robert – HAŠEK, Dominik. *Chytám svůj život*. Praha: Terra, 1999. S. 464. ISBN 80-902282-1-6

KONVALINKA, František. *Kronika města Litvínov*, roč. 1951, Litvínov, 1951.

KONVALINKA, František. *Kronika města Litvínov*, roč. 1959, Litvínov, 1959.

KONVALINKA, František. *Kronika města Litvínov*, roč. 1961, Litvínov, 1961.

Ing. SLAVÍK, Jiří. *Kronika města Litvínov*, roč. 1998, Litvínov, 1998.

Noviny a časopisy

Gól

ročník 5, rok 1972, čísla 17 (s. 1-4.) 51-52 (s. 15).

ročník 9, rok 1976, číslo 18 (s. 2-3) 39 (s. 8).

ročník 10, rok 1977, čísla 15 (s. 7) 21 (s. 3) 25 (s. 3) 46 (s. 6)

ročník 11, rok 1978, čísla 17 (s. 2-4) 19 (s. 7) 20 (s. 3) 22 (s. 9) 23 (s. 6) 40 (s. 6)

ročník 13, rok 1980, čísla 13 (s. 6) 33 (s. 9)

Výstavba - závodní časopis chemických závodů československého-sovětského přátelství v Litvínov

rok 1955 (s. 3) 1965 (s. 4) 1979 (s. 4)

Sport v Podkrušnohoří. rok 1935 (s. 5)

Průboj. rok 1978 (s. 4)

Československý sport. rok 1977 (s. 5) 1978 (s. 2)

Mladá Fronta. rok 1947 (s. 8) 1977 (s. 8)

České slovo. rok 1937 (s. 7-8)

Internetové zdroje

KAPOUN, Miroslav. *Kapoun.com* [online]. 2009 [cit. 2010-07-27].
Chemopetrol Litvínov (1968-2004). Dostupné z WWW:
<<http://www.kapoun.com/news/chemopetrol-litvinov-1968-2004-/>>.

KAPOUN, Miroslav. *Kapoun.com* [online]. 2009 [cit. 2010-07-28]. Jedna z prvních hokejových fotek. Dostupné z WWW: <<http://www.kapoun.com/news/jedna-z-prvnich-fotek/>>.

KLOBÁSA, Pavel. *Litvínov* [online]. neuvedeno [cit. 2010-07-05]. Historie Litvínovska. Dostupné z WWW: <<http://litvinov.sator.eu/pages/duchcove-panstvi-v-ere-hrabat-valdstejnu-734>>.

Hokej-litvinov.cz [online]. 2009 [cit. 2010-07-27]. Historie. Dostupné z WWW: <<http://www.hokej-litvinov.cz/historie/>>.

Hokej-litvinov.cz [online]. 2010 [cit. 2010-07-28]. Miroslav Kapoun - 60. Dostupné z WWW: <<http://www.hokej-litvinov.cz/aktuality/4524.miroslav-kapoun-60/>>.

9 Seznam příloh

Obrázek 1: Sokol Litvínov 1935.....	75
Obrázek 2: Sokol Litvínov 1935 v Zámecké zahradě.	75
Obrázek 3: 29. 1. 1933 Sokol Litvínov - SK Kopisty 4:2..	76
Obrázek 4: Sokol Litvínov - SK Kopisty v Zámecké zahradě 1935..	76
Obrázek 5: Jiří Zíma, Miroslav Kluc, Ladislav Štěrbá.	77
Obrázek 6: Zdeněk Kapoun, Ivan Hlinka, Miroslav Kapoun, Ladislav Rauer.....	77
Obrázek 7: Miroslav Kapoun, Ivan Hlinka.....	78
Obrázek 8: Úspěšné litvínovské mužstvo ze sezony 1977/1978..	78

Obrázek 1: Sokol Litvínov 1935. Zdroj fotky: Získána v srpnu 2009 od pana kronikáře města Litvínov pana Václava Novotného.

Obrázek 2: Sokol Litvínov 1935 v Zámecké zahradě. Zdroj fotky: Získána v srpnu 2009 od pana kronikáře města Litvínov pana Václava Novotného.

Obrázek 3: 29. 1. 1933 Sokol Litvínov - SK Kopisty 4:2. Zdroj fotky: Získána v srpnu 2009 od pana kronikáře města Litvínov pana Václava Novotného.

Obrázek 4: Sokol Litvínov - SK Kopisty v Zámecké zahradě 1935. Zdroj fotky: Získána v srpnu 2009 od pana kronikáře města Litvínov pana Václava Novotného.

Obrázek 5: Jiří Zíma, Miroslav Kluc, Ladislav Štěrbá. Zdroj fotky: *Hokej-litvinov.cz* [online]. 2009 [cit. 2010-07-27]. Historie. Dostupné z WWW: <<http://www.hokej-litvinov.cz/historie/>>.

Obrázek 6: Zdeněk Kapoun, Ivan Hlinka, Miroslav Kapoun, Ladislav Rauer. Zdroj fotky: KAPOUN, Miroslav. *Kapoun.com* [online]. 2009 [cit. 2010-07-28]. Jedna z prvních hokejových fotek. Dostupné z WWW: <<http://www.kapoun.com/news/jedna-z-prvnich-fotek/>>.

Obrázek 7: Miroslav Kapoun, Ivan Hlinka. Zdroj fotky: Hokej-litvinov.cz [online]. 2010 [cit. 2010-07-28]. Miroslav Kapoun - 60. Dostupné z WWW: <<http://www.hokej-litvinov.cz/aktuality/4524.miroslav-kapoun-60/>>.

Obrázek 8: Úspěšné litvínovské mužstvo ze sezony 1977/1978. Zdroj fotky: KAPOUN, Miroslav. Kapoun.com [online]. 2009 [cit. 2010-07-27]. Chemopetrol Litvínov (1968-2004). Dostupné z WWW: <<http://www.kapoun.com/news/chemopetrol-litvinov-1968-2004/>>.